

VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ
KOMUNIKACE

Katedra literární tvorby

**BAKALÁŘSKÁ
PRÁCE**

**Fenomén *Harry
Potter:***

**Narativní zkoumání
kouzelnické série,
*Krabicová galaxie***

2022

Nikola Soukupová

V Š K K

VYSOKÁ ŠKOLA KREATIVNÍ
KOMUNIKACE

Katedra literární tvorby

Vizuální a literární umění

Literární tvorba

Fenomén *Harry*

Potter:

**Narativní zkoumání
kouzelnické série**

Praktická část: *Krabicová galaxie*

Teoretická část: *Fenomén Harry Potter*

Autor: Nikola Soukupová

Vedoucí práce: MgA. Daniel Kubec

2022

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci zpracovala samostatně a že jsem uvedla všechny použité prameny a literaturu, ze kterých jsem čerpala. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna veřejnosti pro účely studia a výzkumu.

V Praze dne.....

Podpis autora:

Poděkování

Můj velký dík a upřímná vděčnost patří především mému vedoucímu bakalářské práce. Pan tajemník MgA. Daniel Kubec mi vždy trpělivě a ochotně radil a pomáhal mi, kdykoliv jsem tápala. Když jsem na krátko ztratila správný směr, pomohl mi ho znovu nalézt. Bylo mi velkou ctí, že jsem mu mohla naslouchat. Jeho cenné zkušenosti mi, nejen při psaní bakalářské práce, pokaždé velmi pomohly.

Dále bych chtěla srdečně poděkovat panu doktorovi PhDr. Antonínu Kudláčovi, Ph.D., který mi na seminářích též vždy ochotně pomáhal a radil.

Zajisté bych však nejvíce chtěla poděkovat vedení školy, všem zaměstnancům a pedagogům VŠKK, kteří mě provázeli bakalářským studiem. Bylo mi nesmírnou ctí s nimi spolupracovat a učit se od nich nejen profesně, ale i lidsky. Rozvíjeli ve mně touhu po poznání i vášeň pro literaturu, filozofii, umění a jazyky.

Abstrakt:

Teoretická část práce je zaměřena na naratologickou analýzu potterovského fenoménu a na jeho vnitřní kompozici. Práce zkoumá sérii z více úhlů, přičemž se zaměřuje i na žánrovou stránku *Harryho Pottera*. V souvislosti s tím práce též rozebírá, zda jsou obecně platné prvky této žánrovosti v sérii naplněny, případně jakým způsobem J. K. Rowlingová s příběhem mladého čaroděje pracuje.

Praktická část práce je psychologickou novelou s prvky fantasy, ve které se hlavní postava Karolína/Carol snaží existenčně vyrovnat se svou neukotveností ve skutečném světě. Hledá únik ve své fantazii, která jí však zcela ovládne a stane se dominantou jejího života. Karolína hledá cestu k tomu, aby se její vysněné fantazie staly opravdu skutečnými.

Klíčová slova:

Teoretická část: světová literatura 21. století; literatura pro děti a mládež; fantasy; naratologická analýza; *Harry Potter*

Praktická část: psychologická novela; fantasy; fantazie; fiktivní postavy; naděje; existenční deprese; zoufalství

Abstract:

The theoretical part of the thesis is focused on the narratological analysis of the Potter phenomenon and its internal composition. The work explores the series from multiple angles, while also focusing on the genre side of *Harry Potter*. In connection with this, the work also discusses the generally valid elements of this genre in the series, or how J. K. Rowling works with the story of the young wizard.

The practical part of the work is a psychological story with elements of fantasy, in which the main character Karolína/Carol tries to existentially cope with his unanchoredness in the real world. She seeks an escape in her imagination, which, however, completely dominates her and becomes the dominant feature of her life. Karolína is looking for a way to make her dream fantasies really real.

Keywords:

The theoretical part: 21st century world literature; literature for children and young adult; fantasy; narratological analysis; *Harry Potter*

The practical part: psychological novella; fantasy; fantasies; fictional characters; hope; existential depression; despair

Obsah

Teoretická část	8
Úvod	8
1 Žánrové ukotvení <i>Harryho Pottera</i>	11
1.1 Literatura pro děti a mládež (LPDM).....	11
1.2 Fantasy.....	16
1.2.1 Subžánry fantasy literatury.....	18
2 Narativní strategie	21
2.1 Časoprostor.....	22
2.1.1 Čas.....	24
2.1.2 <i>Harry Potter</i> jako paralela 2. světové války	24
2.1.3 Prostor	26
2.2 Narátor.....	26
2.3 Postavy	28
2.3.1 Harry James Potter	30
2.3.2 Hermiona Jean Grangerová.....	31
2.3.3 Ronald Bilius Weasley	32
3 Recipient série	33
Závěr	35
Seznam pramenů a literatury	37
Praktická část	40

Teoretická část

Úvod

Žijeme v době, kdy jsou knihy podstatnější než kdy dříve. Dávají nám moudrost, smích, ponaučení, zkušenosti, svobodu... V moderní době, kdy jsme všichni velmi pracovně i existenčně vytíženi, nabízejí knihy i možnost nakrátko uniknout před námi samotnými. V našich fantaziích jsme oproštěni od starostí každodenního života. Když čteme, nacházíme se v jiném světě a můžeme se vydat na neuvěřitelná místa. Zažít jedinečná dobrodružství. V knihách jsme jinými lidmi a prožíváme jiné životy.

Z tohoto důvodu bude tato bakalářská práce pojednávat o literární sérii *Harry Potter*. Ta přivedla děti ke čtení a dospělým nabídla nový, fascinující svět magie s nádherným, propracovaným příběhem. Jedná se o nestárnoucí literární, ale též filmový fenomén, který si získal celý svět.

Cílem našeho zkoumání je dokázat, že *Harry Potter* nese stále a hodnotné prvky fantasy literatury i literatury pro děti a mládež, které se podílejí na jeho neutuchající čtenářské oblíbenosti. Svou vnitřní narativní konstrukcí stále rezonuje v rámci daných žánrů a i díky tomu je stále literárním fenoménem i po více než dvaceti letech.

Harry Potter tedy rozhodně není žhavou novinkou, proto máme vůči sérii několikaletý odstup, se kterým ho můžeme lépe hodnotit. Anglický *Harry Potter* již téměř čtvrt století vévodí literárním žebříčkům, což je (oproti současným fantasy knihám, které se přízní těší přinejlepším pár let) dokladem jeho neutuchající oblíbenosti a lze ho proto nazývat fenoménem.

Jelikož jsme se rozhodli vycházet z nejnovějších českých překladů, chceme zmínit i zrod a začátky *Harryho Pottera* na českém literárním trhu:¹

První díl v anglickém originále vyšel 26. června 1997 pod názvem *Harry Potter and the Philosopher's Stone*. Českého překladu se dočkal až roku 2000 jako *Harry Potter a Kámen mudrců*. V aktuálním roce, v červnu 2022, potterovská série oslaví dvacet pět let od vydání prvního dílu v angličtině. Výročí dvacet dva let, od českého vydání, *Harry Potter* oslavil tento rok v únoru. Tato událost byla jedním z důvodů, proč jsme se pro analýzu díla rozhodli. Se zrozením českého překladu jsou spojeny i četné a razantní

---

¹ Příběh českého Harryho Pottera a raritní vydání [online].

vizuální úpravy. Především obálka prvního dílu byla v poměrně krátkém čase radikálně měněna. *Harry Potter* v Česku rozhodně neměl snadný debut. První díl vyšel 29. února 2000 a společnost Albatros (od roku 2008 Albatros Media) na svých webových stránkách, měsíc před tímto datem, zveřejnila i slavnostní odpočet do vydání *Kamene mudrců*. Kniha vyšla s ilustracemi Galiny Miklínové. Logo však nebylo oficiální (včetně specifického fontu dle americké předlohy Mary GrandPré) a bylo pouze napodobeno. Právě proto je první verze skutečnou sběratelskou raritou. Zanedlouho však překladatel Ondřej Müller zažádal o oficiální logo a trademark (ochrannou známku). Dotisk *Kamene mudrců* z března, již vyšel s oficiálním logem. Ilustrace obálky však obsahovala Moudrý klobouk v podobě černého cylindru, což se lišilo od popisu v knize. Do knihy byla přidána i mapa Bradavic na přední i zadní předsádku, kdy Galina Miklínová vycházela pouze z popisu v knize. V této době ještě nebyla známá kompletní podoba kouzelnické školy, ani jejího okolí.

Za nedlouho po tomto druhém vydání se měnila i podoba Moudrého klobouku. Na internetu byl totiž uveden trailer filmové adaptace a v upoutávce již diváci mohli spatřit podobu Moudrého klobouku. Obálka se tudíž přizpůsobila. Galina Miklínová též přikreslila malé ilustrace na začátku každé kapitoly na dokreslení atmosféry.

Od roku 2001 chtěli majitelé práv *Harrymu Potterovi* celosvětově ujednotit podobu obálek podle Mary GrandPré. Tato převzatá podoba vyšla v Česku o rok později.

České provedení má však zásadní přínos potterovskému fenoménu. Galina Miklínová je totiž první, kdo světu zobrazil mozkomora bez jeho typické kápě (a to ve třetím díle *Vězni z Azkabanu* pod obsahem knihy). Jedná se tedy o celosvětovou raritu.

Ke stanovenému cíli bakalářské práce se budeme snažit dospět postupováním přes vnitřní výstavbu příběhu a k zodpovězení hlavní otázky nám dopomohou rozebírané roviny.

Nejprve si *Harryho Pottera* žánrově ukotvíme vůči literatuře pro děti a mládež, kam bezpochyby spadá, a rozebereme prvky pro tuto literaturu typické. Dále si sérii rozebereme vzhledem k jejímu řazení k žánru fantasy literatury, kde též zmíníme, do jakých subžánrů může spadat.

Se žánrovou ukotveností se nám pojí i již zmíněné prvky obou žánrů, které nás přivádí ke konkrétnímu zpracování *Harryho Pottera* – tedy k narativní strategii. Jedním z nejdůležitějších bodů je narátor série, který úzce souvisí i s postavou Harryho, který čtenáře provází celou sérií. Čtenář se dozvídá o řádu kouzelnického světa i o pravidlech jeho každodenním chodu právě skrze hlavní postavu. S dějem, v rámci časoprostoru,

nelze opomenou zjevnou paralelu na skutečnou historickou událost v podobě druhé světové války, která je v díle patrná. Oním časoprostorem a příběhem nás provázejí tři hlavní postavy v podobě Harryho, Hermiony a Rona. Nejsou však jedinými postavami, skrze které čtenář poznává kouzelnický svět, proto si nejprve obecně vymezíme postavy v tomto díle, včetně jejich segmentace a následně se důkladněji zaměříme na onu hlavní trojici. Právě tyto tři hlavní postavy jsou tím, co značně napomáhá k udržení fenoménu série. Čtenář se s nimi ztotožňuje a právě díky tomu se k sérii často vrací. Čtenářská recepce je tedy jedním ze zásadních faktorů, jelikož díky ní je tento fenomén stále aktuální, a proto i ji do práce zahrneme.

Právě tyto roviny nám tedy dopomohou k tomu, abychom si hlavní otázku práce zodpověděli a naplnili cíl dle našich očekávání.

Během heuristiky jsme nashromáždili potřebné prameny a literaturu, kdy dominantními prameny jsou zajisté všechny díly série. Samotné bádání jsme prováděli metodou sondy, kdy jsme se zaměřili na jednu z variant, jak potterovský fenomén pojmout. Během zkoumání jsme též aplikovali techniku close reading. Těchto variant je však mnohem více, jelikož *Harry Potter* nabízí širokou škálu témat vhodných k rozboru, ať už by se jednalo například o interpretaci, motivy v díle, komparaci se starými mýty či provázanost s náboženskou sférou (konkrétně s křesťanstvím).

1 Žánrové ukotvení *Harryho Pottera*

Nejprve si musíme tuto sérii vymezit v rámci žánru literatury pro děti a mládež, jelikož hovoříme o příběhu obsahující pohádkové prvky. Následně si vymezíme druhý žánr označující tuto sérii, tedy žánr fantasy literatury, kterým se budeme zabývat detailněji.

1.1 Literatura pro děti a mládež (LPDM)

S označením LPDM se nemusí příliš polemizovat. Série je určena především pro mladé (dětské) čtenáře a nese jakési morální či etické hodnoty napomáhající rozvoji a výchově mladého čtenáře. LPDM je však poměrně mladá, jelikož četba pro děti vznikala od poloviny 18. století, kdy bylo adresátem primárně dítě (nikoliv tzv. mládež).

K vymezení a jisté definici LPDM se vyjadřuje Miroslava Genčiová, která říká:

Vzhledem k specifickým úkolům, které plní literatura pro děti a mládež, mají v ní žánry, žánrové formy i celé žánrové oblasti (např. dobrodružná literatura, vědeckofantastická literatura a jiné) zvláštní a v mnohém odlišné funkce než v literatuře pro čtenáře dospělé. Bereme-li v úvahu celý systém a souvislost jednotlivých žánrů, které v současné době existují a fungují v literatuře pro děti a mládež, a srovnáme je se systémem žánrů v literatuře dospělých čtenářů, nemůžeme pominout některé skutečnosti, charakteristické pro literaturu pro nedospělé čtenáře, odlišující ji od ostatní literatury.²

Dále též autorka uvádí, že současný systém žánrů LPDM se vyvíjel. Jednak historicky, dále na základě společenských proměn, literárních směrů, ale též s postupnou změnou pedagogických, a i estetických názorů. Na základě tohoto vývoje systém obsahuje čtyři skupiny žánrů a forem:³

1. žánry, jež vždy patřily (a stále patří) do oblasti umění, určeného dětem. Původ mají ve folklóru. Dnes plní různé funkce v četbě nejmenších čtenářů předškolního a nižšího školního věku.

Příklady: různá říkadla, ukolébavky, rozpočítadla, dětské popěvky, škádlivky apod.;

---

² Genčiová 1984, s. 14.

³ Tamtéž.

2. žánry dříve prvkem orální lidové slovesnosti či literatury dospělých, jež průběhem civilizačního vývoje přecházely do četby LPDM. Dnes tedy mají funkci převážně v ní.

Příklady: pohádka, balada aj.;

3. žánry existující jak v literatuře dospělých (kde představují jen periférii umění, jen okrajovou záležitostí), tak v LPDM (kde jsou v jistém věku čtenáře významné).

Příklady: dobrodružné či vědeckofantastické prózy, uměleckonaučná literatura.

4. žánry společné literatuře pro dospělé v literatuře pro mládež.

Miroslava Genčiová se dále vyjadřuje a rozebírá obecný vznik této literatury a poukazuje i na okolnosti doby, ve které žánr vznikl:

[...] [LPDM] si přisvojovala jednak přirozeným výběrem, jednak působením pedagogického a vzdělávacího úsilí národů to, co odpovídalo aktuálním požadavkům ideologicko-filozofickým, etickým, estetickým i čistě pragmatickým. [...] [O dětské literatuře] Zpočátku to byla literatura čistě didaktického a mravoučného charakteru, později, přibližně od první třetiny 19. století, již i literatura umělecká. Tuto součást písemnictví pro děti nazýváme intencionální dětská literatura, nebo pouze literatura pro děti a mládež (na rozdíl od četby pro děti a mládež).⁴

LPDM (a dále např. pohádky) nemá jen výchovnou funkci, ale též nastiňuje srozumitelnou formou mnohé aspekty bytí, například i kulturního dění. Bettelheim tuto myšlenku rozvádí i v pasáži věnované faktu, jak silně pronikalo (a jistým způsobem stále proniká) náboženství do dětské literatury a do pohádek. Tvrdí, že: „V pohádkách se bohatě vyskytují i náboženské motivy a mnoho biblických příběhů je též povahy jako pohádky [...] Většina pohádek vznikla v dobách, kdy náboženství bylo velmi důležitou součástí života, takže se náboženskými tématy přímo nebo nepřímo zabývala.“⁵

---

⁴ Genčiová 1984, s. 16.

⁵ Bettelheim 2000, s. 17.

Dále tuto myšlenku rozvádí a poznamenává, že dětskému čtenáři je sdělováno naše kulturní dědictví právě skrze pohádky.⁶

Náboženství je v *Harrym Potterovi* poměrně zásadním tématem. Hovoříme totiž o světě čarodějném, plném magie, který je v jistém náboženském slova smyslu pohanský. Na tuto negativní, pohanskou stránku série poukazuje například Richard Abanes ve své knize *Harry Potter and the Bible*. Ovšem my se přikláníme k odlišnému pojetí dle Nancy Brown, která tvrdí, že magie nemá pouze negativní konotaci. V sérii totiž její využívání nijak přímo nenabádá k pohanství. Ve své knize se k tomuto bodu Nancy Brown přímo vyjadřuje: „[...] magie je fiktivní název pro ‚lidskou schopnost‘, jež sama o sobě není ani dobrá, ani zlá – nebereme-li v úvahu, jak se ji jistí lidé rozhodnou použít. Studenti se musí učit jak a k jakým účelům používat svůj talent a dovednost.“⁷

Z toho tedy vyvozujeme, že *Harryho Pottera* nelze označit za propagátora okultna a čarodějnictví, jelikož napříč sérií je jasně patrné, že čarodějové mají na výběr, jak budou s magií zacházet. Magie je zde tedy pouhým nástrojem. Stejně, jako kouzelnická hůlka, kterou můžeme použít, jako metaforu pro magii obecně. Hůlka je pouze nástrojem, to kouzelník, jenž ji svírá, rozhoduje, na koho namíří a jaké kouzlo vyšle. I to napomáhá čtenáři, aby se i on sám rozhodl, jak by v oné situaci reagoval, či jaké kouzlo by vyslal.

Což nás opět vrací k mravoučnosti v LPDM a pohádkách. Texty nemají tedy jen funkci vyprávět líbivý příběh, avšak skrýt do něj i něco navíc. Ať už poučného, výchovného, informativního či dilematického...

V souvislosti s tím dále LPDM mladého čtenáře konfrontuje se zásadními pravdami a otázkami, které si bude ve svém budoucím (dospělém) životě klást. Je to např. loajalita k rodině a přátelům, odvaha, smysl pro spravedlnost, dichotomie dobra a zla, nadřazenost „lepších lidí“ a komplikovanost světa či lidských srdcí. Lze říct, že LPDM je jistou „průpravou“ na skutečný život, kdy si mladý čtenář může pokládat otázky, jak by se v dané situaci zachoval. Tím se též rozvíjí i jeho elementární svědomí či racionální řešení situací. Ovšem starší, již zkušenější a zasvěcenější, čtenář pracuje ještě s dalšími možnostmi vnímání příběhu, např. s interpretacemi, na které dětský čtenář prozatím není argumentačně vybaven. Lze proto říct, že mladého čtenáře tato kouzelnická série formuje,

---

⁶ Bettelheim 2000, s. 16.

⁷ Brown 2007, s. 175.

rozvíjí a učí. U staršího čtenáře naopak prohlubuje jeho poznatky a může ho obohatit o mnoho nových zjištění.

Součástí LPDM jsou tedy i pohádky. Jakousi pohádkovou podobu lze vidět především v prvních dvou dílech série, přesněji v *Kameni mudrců* a *Tajemné komnatě*, kde příběh ještě nenaplňuje tak drsnou, leckdy až hororovou formu. V prvních dvou dílech se též neobjevují ani příliš násilná témata, komplikované proplétání minulosti a budoucnosti a děj je spíše jednoduššího provedení. Čtenář se totiž stále ještě seznamuje s chodem kouzelnického světa a stále ho objevuje. Proto, co se týče věkového rozsahu čtenářů, je lepší dítě s příběhem mladého kouzelníka seznámit až ve věku nejméně šesti let. Jedná se totiž o rok, ve kterém dítě zahajuje svou povinnou školní docházku na základní škole, stejně, jako hlavní postava série. Pokud se budeme držet tohoto minimálního věku, pro první seznámení dítěte s příběhem, lze stejným způsobem postupovat napříč celou sérií. Čtenář bude tedy na základě svého věku v totožné fázi života, jako hlavní postavy, a tudíž pro něj budou lépe pochopitelné emoce a situace postav v konkrétních dílech. Lze říct, že Miroslava Genčiová, pokud v této fázi navážeme na její předešlou kategorizaci, přímo předkládá kategorii, do které *Harry Potter* spadá – tedy třetí kategorii: žánry existující jak okrajově v literatuře dospělých, tak v LPDM, kde jsou silně spjaté s konkrétním věkem čtenáře.

Pohádky též z principu obsahují skoro dominantní prvky, které tato série též splňuje. Jsou jimi: Happyend (neboli: šťastný konec); Vítězství dobra nad zlem.

Oba prvky v *Harrym Potterovi* prostupují každým dílem, kdy postavy „vybojují menší bitvu“ směřující k závěrečné válce – kouzelnického světa a též k boji o Bradavice. Strana dobrých kouzelníků vítězí a poráží Lorda Voldemorta a jeho stoupence, Smrtijedy.

Šťastné konce obecně v pohádkových příbězích jsou jedním z dominantních důvodů, proč si stále tento druh příběhů orálně předáváme, či literárně zpracováváme. Je to též i důvod pro stále aktuální popularitu pohádek. Naděje v dobrý konec.

Přístup k LPDM, jakožto k celku (zahrnující též pohádky) má mnohé roviny, které lze do vyprávění promítnout. Kupříkladu fakt, že stejný příběh nelze v průběhu čtenářova života i stejně chápat. Tuto skutečnost též Bruno Bettelheim rozvádí, kdy hovoří o pohádkách jako o umění:

Potěšení, které zažíváme, když si dopřejeme naslouchat pohádce, a okouzlení, které pociťujeme, nevyplývá z psychologického významu příběhu (ač i ten k tomu přispívá), ale z literárních kvalit pohádky jako uměleckého díla. Pohádka by nemohla mít psychologický

dopad na dítě, kdyby nebyla zaprvé a především uměleckým dílem. Pohádky jsou jedinečné nejen jakožto literární útvar, ale také jakožto umělecké dílo zcela srozumitelné dítěti, tak jako žádný jiný druh umění. Nejhlubší význam pohádky je pro každého jiný a není stejný ani pro téhož člověka v různých okamžicích jeho života, jak už to platí pro každé velké umění. Z téže pohádky si dítě bude brát různé významy podle potřeb a zájmů dané chvíle.⁸

Toto úzce souvisí s naší analyzovanou sérií, ve které, jak jsme již zmiňovali, postava spolu se čtenářem dospívá. Zažívá podobné životní situace odvíjející se od věku, zkušeností, znalostí a společných zážitků. S různými okamžiky života souvisí i samotné pochopení oněch chvil, spjatých s postavami. Kupříkladu osmiletý čtenář nemůže plně pochopit starosti a závažnost situací, které Harry (či jiné postavy) zažívá např. v *Relikviích smrti*. Osmiletý čtenář, který nikdy nezažil strach z vraždy ani starosti o bezpečí své rodiny, nemůže zcela plně procítit a pochopit postavu sedmnáctiletého Harryho, který si právě tímto prochází. Toto lepší splynutí s postavou, a tudíž její hlubší pochopení, přichází až po získání určité životní zkušenosti. To odkazuje i na fakt, že je čtvrtý díl (*Harry Potter a Ohnivý pohár*) mnohem více zaměřen na razantnější proměnu postav (na jejich dospívání). Rowlingová zde hlouběji rozebírá přerod postav z hravých dětí v mladé dospělé, kteří procházejí značnou fyzickou i emocionální proměnou. Právě onen přerod a emocionální neukotvenost čtrnáctiletých nejlépe pochopí čtenář, jenž ony okamžiky zakusil v podobném věku – tedy teenager.

LPDM je ovšem i určitým pojmenováním, či tříděním literatury, pro její snazší zařazení do škály literárních děl, nežli jen označením čtenářstva. Je snadněji rozpoznatelná díky prvkům či obsahovému sdělení. V tomto žánru se objevuje zcela specifický styl textu, který lingvisticky obsahuje charakteristickou formu slov. Čtenář se nesetká s náročným, či dokonce odborným jazykem (termíny), ale naopak je text psán velmi srozumitelnou formou. Miroslava Genčiová se o tomto odlišování LPDM od literatury dospělých vyjadřuje:

[...] existují žánry, které žijí jen v literatuře dospělých a nesetkáme se s nimi v literatuře pro mládež. Jsou to žánry myšlenkově příliš náročné (filosofický traktát, eseje atd.) nebo některé

---

⁸ Bettelheim 2000, s. 16.

žánry, které v době, kdy se konstituovala literatura pro děti a mládež jako zvláštní část národní literatury, byly již přežité, mrtvé. [...].⁹

Harry Potter není sérií pouze pro mladší čtenáře, ani po narativní stránce, ani po stránce obsahové. *Kámen mudrců* a *Tajemná komnata* jsou ze série sice nejvíce podobné pohádkám, avšak s postupem času Harry dospívá, spolu se čtenářem a objevují se stále závažnější a temnější témata. Proto nelze celou sérii plošně nazvat literaturou pro děti, ba dokonce pohádkou.

1.2 Fantasy

Nejednoznačnost ovšem přichází s označením literatura fantasy, které tato magická série též nese. Fantasy je totiž jakési pomyslné fluidum, jež není ohraničeno pevnými mantinely a prostupuje proto i do dalších žánrů literatury. Nejčastěji však právě pohádkami, na základě společné podobnosti. Jeho vymezení a definice je však velmi nejednoznačné. Ivan Adamovič kupříkladu dává do komparace pohádky s fantasy: „Na rozdíl od pohádek jsou fantasy příběhy propracovanější, jsou určené dospělým a prezentují tyto imaginární světy jako skutečnost.“¹⁰ Adamovič se též vyjadřuje i k rozlišování termínů fantasy a fantastická literatura, kdy tvrdí, že:

Označovat takové fantastické povídky za fantasy by podle některých používaných klasifikací ani nemuselo být faktickou chybou (někdy bývá za fantasy označováno vše fantastické, co není SF¹¹), ale je to, řekl bych, chyba metodologická. Je to asi stejné jako heavy metal označovat za pop-music (i když podle encyklopedií do pop-music zařaditelný je).¹²

Dále též dodává: „Většina čtenářů v anglofonních zemích chápe fantasy jako oblast uvnitř fantastické literatury [...].“¹³ S tímto pojetím budeme nadále pracovat i my.

---

⁹ Genčiová 1984, s. 15.

¹⁰ Adamovič 1990, s. 49.

¹¹ zkratka pro Science-fiction.

¹² Adamovič 1990, s. 49.

¹³ Tamtéž.

Adamovič následně hledí na téma z obecnějšího, širšího hlediska, dle kterého je fantastickou literaturou jakákoliv literatura vybočující mimo naši známou realitu, tedy i SF.¹⁴ Naproti tomu, staví užší, konkretizující hledisko, kdy tvrdí, že fantastická literatura je příběh s přítomností nadpřirozeného prvku, tedy včetně magie.

O definici fantastické literatury pojednává dále například Tereza Dědinová v knize *Po divné krajině – charakteristika a vnitřní členění fantastické literatury*. Tu však zmiňujeme pouze pro doplnění, jelikož hodláme pracovat s pojetím Ivana Adamoviče.

Jednotná definice fantasy žánru, která by ho charakterizovala, neexistuje. Lze však nalézt několik zásadních dělení a charakteristik. Zmíníme dva.

Tím prvním je pojem fantastika, jehož součástí fantasy je, který zavádí Ansgar Nünning: „v širším smyslu je to každý druh literatury, který staví proti empiricky ověřitelnému obrazu čtenářova světa jiný svět, mj. science-fiction, fantasy, legenda, horor, pohádka.“¹⁵ Z toho by do jisté míry šlo vyvodit, že každá kniha odlišující se od „skutečného světa“ a která do něj vkládá svět jiný, je fantastikou. Zkrátka jakákoliv odlišující se literatura vůči nám známému světu.

Naproti tomu máme druhé dělení dle Ivana Adamoviče¹⁶, jenž kategorizuje a vymezuje novou klasifikaci, kdy pracuje s literaturou tzv. Realistickou (mainstream), Fantastickou v širokém smyslu (ta, které je nějak odlišná od nám známe zkušenosti)¹⁷, kam spadá sci-fi a ostatní druhy fantastické literatury (horor s nadpřirozenými prvky apod.) Ve své práci, zaměřené na fantasy literaturu pro děti a mládež, rozebírá i Andrea Coubalová, jak náročné je fantasy a LPDM segmentovat: „Důležité je to, že autoři zmiňují postavy, které ve fantastické literatuře nalezneme, dále místo, kde se děj odehrává a také stěžejní propracovaný motiv. Díky tomu je tato definice velice přesná a podrobná.“¹⁸

Co se týče nadpřirozených prvků mívají fantasy příběhy často pretexty, nebo jen inspirační zdroje, v mýtech či folklóru. S tímto je spojeno též i hojné užívání archetypů a topoi ve fantasy literatuře (ovšem v LPDM je tomu také tak).

---

¹⁴ Adamovič 1995, s. 6.

¹⁵ Nünning 2006, s. 215.

¹⁶ Adamovič 1990, s. 49.

¹⁷ Táborská 1984, s. 109.

¹⁸ Coubalová 2012, s. 8.

Ve fantasy literatuře je velmi častým i velmi silným prvkem magie či magično. To je ostatně výchozím prvkem *Harryho Pottera*. S vyskytující se magií souvisí též archetypy. Ty často odpovídají některému z magického světa: magie (v mnoha provedeních: temná, spjatá s přírodou, léčivá, věštící, krvavá...), čarodějové, kouzelníci, různé, často mytologické, příšery, draci apod. K tomuto se vyjadřuje i magistra Kristýna Boháčová, která se přímo zabývala touto magickou složkou:

Jen málokterý fantasy příběh se obejde bez kouzel, [...]. Magie má své druhy, uplatnění, barevnost, symboliku a pochopitelně je přiřaditelná k jednotlivým rasám i tvorům, k různým druhům fantasy a konečně i k různým autorům v literatuře i výtvarném umění. [...] V základu se dělení magie ve fantasy drží interpretace, která vystihuje vnímání magie v našem světě. Je tu magie černá a bílá, tedy zlá a dobrá, nebo také magie chaosu a řádu.¹⁹

S tím se nám pojí i segmentace samotných obyvatel světa: nejčastěji království. I po vizuální stránce se setkáváme s popisem temných postav, které svým zjevem odpovídají roli, kterou v příběhu zastávají. Kupříkladu laskavá, moudrá a autoritativní postava profesora Albuse Brumbála by dozajisté neodpovídala postavě Pána zla. Pro Lorda Voldemorta je typické až nadpozemské zlo, nastíněné i ve fyzickém vzezření, kdy je svou podobou napůl kouzelníkem a hadem. Oba mocní kouzelníci zde zastupují jistou roli. Albus Brumbál je oním mocným zástupcem Dobra, naproti tomu Pán zla (jak už název napovídá) má jasnou roli – být nejvyšším zlem v příběhu. Oba jsou určitými vůdci, kteří mají silný vliv na své stoupence, ovšem oba ve svém specifickém přístupu. Albus Brumbál je empatickou postavou, která se snaží naslouchat a pomoci. Naproti tomu Pán zla sice „hýčká“ své Smrtijedy svou přízní, avšak nikoliv z elementárního zájmu o ně, či z přátelství, avšak a pouze na základě věrnosti, kterou mu prokazují. Pánovi zla nejde o své stoupence, jako jednotlivce, avšak o to, jak šíří jeho temný odkaz a předávají jeho vzkaz světu.

1.2.1 Subžánry fantasy literatury

Stejně, jako tomu je u fantastiky (fantastické literatury), i samotné fantasy lze dělit na několik odvětví/subžánrů. Nelze však říct, že se jedná o ostrou teoretickou či definiční

---

¹⁹ Boháčová 2016, s. 50.

hranici, která jednotlivé subžánry odděluje. Subžánry fantasy se překrývají a hranice, která by je zdánlivě mohla segmentovat, je spíše propustná.

Andrzej Sapkowski – polský spisovatel a autor slavné fantasy série *Zaklínač*, též přispěl k rozvoji a vymezení žánru fantasy a rozšířil ho o několik subžánrů. Převážně se distancoval od nejznámějšího vymezení fantasy v práci *A Reader's Guide to Fantasy* z roku 1982, provedené Bairdem Searlesem, Beth Meachamovou a Michaelem Franklinem. Oproti tomu též uznal, že při jeho vlastním vymezení žánru fantasy z již zmíněných vycházel. My tedy budeme pracovat s aktuálnější (Sapkowského) verzí vymezení žánru. Tu jsme zvolili, jelikož bychom rádi vyzkoušeli aplikovat některé z jeho subžánrů na potterovskou sérii. Víme však, že se nejedná o literárního teoretika.

Sapkowski tedy přichází se sedmi subžánry, které segmentují fantasy na základě několika kritérií (např. prostupnost mezi světy, zda je onen svět autonomní či zda pracuje s alternativními realitami). Jsou jimi:²⁰

a) Za zamčenými dveřmi – pojednává o paralelní říši, Zemi k našemu skutečnému a známému světu, kterou lze navštívit jen za předpokladu nalezení vchodu, tedy dveří. Ty jsou skryté (často zabezpečené) a nalezne je jen jistý vyvolený či vyvolení, nikoli tedy náhodný kolemjdoucí. Ovšem i z náhodného kolemjdoucího se později může stát vyvolený příběhu, který započne své dobrodružství v jiném světě, pokud je to autorův záměr.

Příkladem jsou *Letopisy Narnie*, konkrétně 1. díl: *Lev, čarodějnice a skříň*.

Co se týče oné prostupnosti, cestování do jiných světů a návratů do světa reálného je zde patrná podobnost *Harryho Pottera* a *Letopisů Narnie*. U obého se jedná o prostředí Velké Británie, branou do jiného světa je vlakové nádraží (u *Harryho Pottera* je to konkrétně přepážka ve zdi mezi nástupišti devět a deset, tedy nástupiště 9 ¾, nebo „hosпода“ Děravý kotel), či podzemí metra. V obou případech se jedná o vyprávěcí způsob, jenž nám umožňuje poznávat svět spolu s postavami. Skrze prostupnost mezi světy, je čtenář spolu s postavami součástí jakéhosi přesunu. Jedná se právě o onen přechod ze světa do světa, kdy se i skrze tuto skutečnost čtenář s dílem lépe ztotožní. V obou případech se

---

²⁰ Sapkowski 2001, s. 41–46.

totiž jednalo o postavy, které nevědí o existenci magického světa a spolu se čtenářem ho objevují.

b) Historia Magica – aplikuje hypotézu „co by, kdyby“ a jde o alternativní historii. Nezbytné je však magické kdyby.²¹

Prvky tohoto subžánru s potterovské sérii jednoznačně nejsou přítomny, avšak můžeme je nalézt v „neoficiálním“ osmém díle *Harry Potter a prokleté dítě*. Toto literární drama je totiž založeno na hypotéze „co by, kdyby“. Nejmladší syn Harryho Pottera (Albus Severus) a syn Draca Malfoye (Scorpius Hyperion) na základě manipulace s obracečem času ukazují čtenáři několik možných verzí realit kouzelnického světa, kdyby ve čtvrtém díle nedošlo ke smrti Cedrika Diggoryho, či byli některé události změněny. Celý osmý díl je založen na tom, že na základě změny zdánlivě nepodstatného detailu v minulosti (čtvrtém díle) – dochází k zásadním změnám v následné budoucnosti. Příkladem by mohlo být Cedrikovo ponížení, aby nepostoupil do dalšího úkolu (a tudíž se nezúčastnil pro něj osudného úkolu v labyrintu), mělo za následek, že se v budoucnosti z obětavého a věrného přítele stal Smrtijed plný nenávisti a touhy po pomstě.

c) Přichází cosi zlého – subžánr pracující s tím, že do nám známého života proniká prapodivná, nadpřirozená, často magická, entita z jiného světa. Ta jistým způsobem narušuje chod a řád světa našeho. Můžeme také říct, že i sem by se mohl řadit *Harry Potter*, kdy do světa, který známe (v knihách zván svět mudlů²²) proniká zlo z řad Lorda Voldemorta, zlého černokněžníka ze světa jiného, kdy jeho následovníci přímo na mudly útočí.

Následující dva body jsou spíše okrajové, pro naši práci totiž nejsou nosné: Jakozemě, Mezi námi zvířátky, Urban fantasy a Retelling.

Je tedy zřejmé, že autoři zajisté pracují s jakousi nepsanou verzí definice. Tu však doplňují o své vlastní dělení, definice, či způsoby vnímání žánru. Nejedná se však jen o definici žánru fantasy, která čtenáři prozradí, o jakou literaturu jde. Jsou to například i prvky, se kterými se v daném díle setkáme.

---

²¹ Sapkowski 2001, s. 44.

²² Mudlové – osoby bez magických schopností, které čarodějné univerzum kouzelnického světa neznají.

2 Narativní strategie

Narativní strategie je pojem, jenž je poměrně rozsáhlý a do něhož spadá řada prvků, ze kterých je dílo „sestaveno“. Každý prvek je zcela nenahraditelnou složkou a může se jednat např. o syžet (děj, vypravěč, časoprostor, postavy) či fabuli. V souvislosti s tím zavádí Miroslav Drozda pojem „narativní maska“. Obrazně řečeno je to abstraktní líčení, podobné skutečnému líčení, divadelních herců. Tento pojem více rozvádí a též uvádí do kontextu: „[...] v umělecké naraci jde vždy nejen o předmět sdělení jako takový, ale o určitý jeho smysl, daný vztahem mezi předmětem a narativním hlediskem textu, vyjádřeným v jeho fiktivní lokalizaci.“²³

Dále uvádí, že má narativní maska dvě základní podoby:²⁴

a) Archaická – příkladem je kouzelná pohádka, kdy je text založen na protikladu dvou zcela odlišných světů. V jednom probíhá pohádkový děj a řídí se vlastními kouzelnými zákony a ve druhé žije postava recipienta, kterému je pohádka adresována.²⁵

b) Moderní – zde vyprávění i jeho předmět pochází ze stejného světa a jde o rozdíl mezi skutečnou výpravnou situací a fiktivní. Hovoříme tedy o iluzi, že prostor vyprávění je totožný s prostorem vyprávěného děje.²⁶

Harry Potter tedy odpovídá moderní narativní masce, jelikož se též pohybujeme v jakési iluzi. Harry prostupuje (pro něj) skutečným světem a světem souběžně fungujícím – kouzelným. Podstatný je i popis kouzelnického světa a způsob, jak je čtenářem objevován. S tím souvisí prostupnost se světem skutečným. Čtenář zjišťuje, jak kouzelnický svět funguje na základě situací, ve kterých se postavy nacházejí: princip kouzelnického cestování na Ministerstvo kouzel, průběh vyučování v bradavické škole, podoba a též léčení kouzelných nemocí a úrazů v Nemocnici svatého Munga. Rowlingová ukazuje, jak moc se od sebe liší kouzelnický a mudlovský svět. Toto nám pomáhají uchopit i postavy – Harry (v pozdějších dílech) a Hermiona, kteří jsou obeznámeni s chodem obou světů. Čtenář má tedy skrze postavy čtenářské zkušenosti z obou světů.

---

²³ Drozda 1990, s. 19.

²⁴ Tamtéž.

²⁵ Tamtéž.

²⁶ Drozda 1990, s. 25.

Každý ze světů má svůj specifický a přirozený řád, který čtenář sleduje. Onen řád čtenář, spolu s postavami (konkrétně s Harrym) postupně poznává a může si sám sestavit jistou podobu odlišností mezi světy. Může je tedy dávat do jisté komparace i na základě času a prostoru.

2.1 Časoprostor

Pokud se pozastavíme nad časoprostorem fantasy světa, ve kterém se daný příběh odehrává, jsou prioritními otázkami, jak se do takového světa ona postava vůbec dostane? Jak autor od sebe světy odlišuje? Což praví i Andrea Coubalová: „Ve fantastické literatuře je ale nejdůležitější odlišení prostředí, kde se odehrává příběh, s naší realitou.“²⁷

Toto nás vede k vymezení světa *Harryho Pottera* v rámci fikčního a fiktivního prostoru. Ze čtenářské pozice lze hovořit, že je využíván jak fikční svět, tak svět fiktivní. Synonymem pro svět fikční je svět možný. Je to logická platforma, na níž jsou navazována reálná díla, avšak v rámci fikčního světa nekopírujeme realitu. V *Harrym Potterovi* lze fikčním nazvat svět Velké Británie (Londýna), ve kterém se Harry pohybuje. Tento svět je fikčním, jelikož s ním (tedy s absencí magie a čar) má čtenář již nějakou zkušenost, jelikož vychází ze skutečné geografické lokality a v podstatě se neliší od jemu známé reality. Svět Harryho fikční Anglie vychází ze skutečných reálií, do kterých jsou zasazovány fiktivní postavy, fiktivní příběh a přidávány fiktivní magická místa. Fiktivním světem tedy lze nazvat Bradavice a čistě kouzelnické lokace, které nemají skutečnou, nám známou, geografickou předlohu a jsou zcela smyšlené.²⁸ Svět fikční a fiktivní nestavíme proti sobě, avšak chceme poukázat, že se prolíná fikčností a fiktivností v rámci jednoho příběhu.

Ve *Slovníku literární teorie* se můžeme dočíst, že literatura ve fantastice obsahuje díla vytvářející obraz skutečnosti na základě užití smyšlených prvků, které nekorespondují s běžným nahlížením světa, ani s běžnou zkušeností.²⁹

Marie Nikolajevna, švédská akademička a kritička, se v knize *The Magic Code* zaměřuje na komplikovanost propojení fikčních světů ve fantasy. Své bádání a teorie však

---

²⁷ Coubalová 2012, 8–9.

²⁸ Šidák 2019.

²⁹ Táborská 1984, s. 109.

zakládá na tvrzení Vladimira Proppa.³⁰ Nikolajevna prezentuje devět základních průchodů, kterými lze překlenout hranici mezi světy. My však více rozebereme ty, které se nám přímo pojí se sérií:³¹

a) Dveře

Zde se nejedná jen o klasické dveře, např. dveře šatní skříně v *Letopisech Narnie*, ale kupříkladu i průchod za londýnským hostincem Děravý kotel, kde je průchodem kamenná zeď. Ta se kouzlem rozestoupí a vpustí kouzelníka do čarodějného světa přímo ze světa mudlů.

b) Magický předmět

Magickým předmětem by mohla být tzv. Letaxová síť, čili propojený cestovní systém krbů kontrolovaných Ministerstvem kouzel. K cestování je zapotřebí Letax, nebo též letaxový prášek³², který kouzelník hodí, po vstupu do krbu, na zem pod sebe. Plameny ohně se zbarví do typické smaragdové barvy a kouzelník řekne cílové místo přepravy.

c) Stroje času

Obraceč času (anglicky Time Turner) by do jisté míry mohl být zmíněn, ovšem napříč tímto členěním zde není zcela v souladu s definicí. Při jeho využití totiž hovoříme o cestování v rámci jednoho konkrétního světa napříč časem. Nikoliv do minulého fikčního světa.

d) Magické předměty v přirozeném světě³³

Zde bychom mohli zmínit tzv. Přenášedlo, které lze nalézt v kouzelnickém světě, ale též i ve světě mudlovském. Nejedná se však o žádné okázalé či honosné předměty, ba naopak. Jde o materiální věci, které by mudla nepovažoval za „nelidské“. Často daná věc vypadá odpudivě, aby zamezila nežádoucí pozornosti a kontaktu s mudlou. Nejčastěji se proto jedná o předměty, na které mudla nebude mít zájem sahat: stará holínka, plechovka, zkorodované vědro. Přenášedla se dají též nastavit/začarovat na konkrétní datum a čas, a též i na zpáteční cestu. Jsou ideální pro přepravu většího množství osob (kupříkladu na Mistrovství světa ve famfrpálu). Zde je tedy tento způsob odpovídající definici a je tudíž

---

³⁰ Křeček 2008, s. 15.

³¹ Křeček 2008, s. 15.

³² V originále Floo powder.

³³ Z anglického „primary world“.

použitelný, jelikož cestování za pomoci přenášedla neprobíhá pouze v rámci magického světa, ale je možné cestovat i mimo něj.

e) Magické schopnosti

Svět *Harryho Pottera* nabízí tzv. přemístování³⁴, které je nejrychlejším, avšak nejnáročnějším způsobem přepravy za pomoci neverbálního kouzla. Tento způsob cestování je velmi nebezpečný nejen po fyzické stránce (zranění, rozštěp, smrt), ale též i po stránce bezpečnostní – kouzelník se může přepravit kamkoliv. Jedná se tudíž o nejvíce hlídanou formu přepravy Ministerstvem kouzel. Kouzelník se může přemístit též ze světa kouzelného do mudlovského.

2.1.1 Čas

Dominujícím časem příběhu je čas chronologický, avšak autorka napříč sérií pracuje též s retrospektivou (bolestné dětství profesora Severuse Snapea, minulost Siriuse Blacka i okolnosti jeho uvěznění do Azkabanu³⁵, Tom Riddle, jako sadistické dítě aj.).

Každá kniha je časově ohraničena jedním školním rokem. Téměř každý díl série počíná dobou krátce před začátkem školního roku (ve škole čar a kouzel v Bradavicích) a končí odjezdem postav na letní prázdniny. Tato časová kompozice napomáhá lepšímu ztotožnění se s postavami především u dětských čtenářů, kteří jsou též povinni školní docházkou. Autorka dále v každém díle zachycuje slavení svátků, např. Vánoc, ovšem pokaždé jiným způsobem a leckdy i v jiném prostředí (např. bradavická škola či Grimmauldovo náměstí). Čtenář je tudíž konfrontován se zvyky, které on sám zná. S tím souvisí i fakt, že autorka pracuje s jistými paralelami, se kterými je čtenář též obeznámen.

2.1.2 *Harry Potter* jako paralela 2. světové války

Výše jsme si rozebrali prostupnost ze světa skutečného do světa fiktivního. Nyní se proto musíme pozastavit i nad tím, jak může událost ze světa skutečného ovlivnit svět fiktivní. Výše jsme zmiňovali, že v rámci *Harryho Pottera* jsou hranice mezi světy prostupné a jeden svět má často vliv na ten druhý. Napříč sérií je též patrná podoba kouzelnického válečného konfliktu se skutečnou historickou událostí naší doby, tedy s druhou světovou válkou a to z několika důvodů:

---

³⁴ V originále Apparating.

³⁵ Magické vězení, uprostřed oceánu, pro kouzelnické trestance.

1. Vůdce prosazující rasovou čistokrevnost

Postava Lorda Voldemorta (či jeho předchůdce Gellert Grindelwald) vychází z diktátora Adolfa Hitlera. Oba prosazovali nadřazenost svou vlastní, svých čistokrevných stoupců a oba vykazovali posedlost čistokrevnou rasou. „Nečisté rasy“ byly tudíž vyhlazovány. V *Harrym Potterovi* se za nečisté označovali kouzelníci, kteří byli buď z mudlovských rodin, či nepocházeli z jednoznačně kouzelnické rodové linie. Zlý kouzelník vyražďoval nejen „nečistokrevné“, ale i ty, kteří jim napomáhali. Jeho počínání můžeme nazvat určitou politickou reformou. Je to tedy paralela s nacistickou ideologií „očistit“ svou zemi a následně celý svět od neárijských osob.

2. Symboly „čistokrevných“

a) **Smrtijedi** – lebka s hadem, jenž se mu plazí z úst. Smrtijedi si tento symbol nechali vytetovat při zasvěcovacím ceremoniálu nad zápěstí a pomocí něj povolávali svého Pána. Po každé „očistě území“ ho též vyčarovali na nebe, aby se vědělo o jejich zásahu.

b) **Nacisté** – lebka, neboli Totenkopf³⁶ (či umrlčí lebka nebo Smrtihlav – podobnost se Smrtijedy). Heinrich Himmler, citace k čestnému prstenu SS: „Prsten [jednotky SS] symbolizuje naši věrnost Führerovi, naši stálou poslušnost, naše bratrství a kamarádství. Smrtihlav nám připomíná, že musíme být připraveni položit kdykoliv naše životy pro dobro německého lidu.“³⁷

V obou případech se tedy jednalo o jasné symboly, které stoupence obou tyranů reprezentovaly a jasně odlišovaly od „nečistokrevných“.

3. Smrtijedi = Nacisté

Roku 2007 autorka potvrdila souvislost v ideologiích obou stoupeneckých stran:

Podobnosti mezi taktikou Smrtijedů a nacistů byly úmyslné... Chtěla jsem, aby Harry opustil náš svět a našel přesně stejné problémy v kouzelnickém světě. Tudíž jsem měla v úmyslu

---

³⁶ Mlejnek [online].

³⁷ Pilíková 2010, s. 25.

zavést [vnutit] hierarchii, [zavést] bigotnost a toto pojetí čistoty, což je velký omyl, ale objevuje se po celém světě [...].³⁸

Ve spojitosti s tímto je například rodina Malfoyových obraz ideální nacistické rodiny.

4. Porážka Gellerta Grindelwalda = konec války

Ideologický předchůdce Gellert Grindelwald byl Albusem Brumbálem poražen roku 1945, což je tentýž rok konce druhé světové války. Autorka toto uvedla jako záměr:

[...] myslím [si] [o propojení kouzelnické historie s mudlovskou], že to je to, co přispívá k uvěřitelnosti knih. Myslím, že to je jeden z důvodů, proč si čtenáři mohou představit sami sebe tak snadno v kouzelnickém světě, protože mohou vidět, jak se propojuje s naším světem.³⁹

To tedy souvisí s propustností mezi světy. Nemusí se jednat pouze o fyzické vchody, nýbrž i o přetvořené události v rámci narativu konkrétního příběhu.

2.1.3 Prostor

Prostor je velmi rozmanitý, jelikož se nepohybujeme pouze v rámci jednoho světa, nýbrž dvou – mudlovského světa a světa kouzelnického.

Poznáváme Harryho život u Dursleyových (tety a strýce) a též jeho trýznivé životní zkušenosti v mudlovském Londýně. Pohybujeme se v běžném světě, který pro nás není neznámý, jelikož je to téměř totožná skutečnost, v jaké se pohybujeme mi sami. Naproti tomu se nově seznamujeme s chodem kouzelnického světa – Prasinek a jednotlivých obchodů, banky Gringottových, školy v Bradavicích, ale též i kouzelnických domácností, jako je velmi majetná rodina Malfoyových, ale i méně finančně zaopatřená rodina Weasleyových. Na základě toho můžeme sledovat postavy v jejich typickém prostředí.

2.2 Narátor

Rowlingová využívá er-formu k vyprávění celého příběhu, avšak s hlubším zaměřením na psychično postavy – což opět napomáhá silnějšímu ztotožnění se s postavou, hlubšímu proniknutí do emocí hlavní postavy a též do jejich myšlenek. To vše na základě

---

³⁸*TIMES ENTERTAINMENT TIMES* [online].

³⁹ *Accio Quote*, 2007 [online].

detailnějšího popisu. Odborně tento vyprávěcí postup zveme „personální vypravěč“. Wayne Booth ho definuje jako postup, kdy se vyprávění odehrává převážně ve vědomí vyprávěcího.⁴⁰ Daniela Hodrová toto naopak velmi metaforicky popisuje, jako: „Pohled škvírkami žaluzií [...]“.⁴¹ Dodává, že je to jakási „svědecká“ perspektiva.⁴²

Tom Morris též komentoval vyprávěcí postup personálního vypravěče: „V prvních pěti knihách popisuje Rowlingová pocity všech ostatních hlavních postav zvnějšku, tedy tak, jak se dají vyčíst z jejich chování a tělesných projevů.“⁴³

Toto lze doložit na následujících ukázkách ze série, kdy jsou popisovány emoce postav:

„Ron vypadal navlas stejně, jak se cítil Harry: ústa měl otevřená v jakémsi němém výkřiku a oči mu vylézaly z důlků.“⁴⁴

„[...] Ron zrudl vztekem.“⁴⁵

Citace Toma Morrisse pokračuje zaměřením se na popis pocitů samotného Harryho. Kdy praví, že:

Pouze Harryho pocity jsou popisovány zevnitř, jako by Rowlingová chtěla, abychom si mohli co nejživěji představit, co Harry prožívá tváří v tvář velkému nebezpečí nebo hrůzné nejistotě [...] Co se však týče Harryho, strach a všechny s ním související pocity jsou působivě popsány zevnitř. Podobně jako většina z nás pociťoval i Harry často strach v břiše.⁴⁶

Tyto hlubší popisy Harryho emocí a pocitů, které prožívá jsou vidět v následujících ukázkách. Ty jsou velmi odlišné od, jinak plošného konstatování zřejmého a očekávaného u ostatních postav, jako tomu bylo u ukázek výše. Je zde vidět, že se nejedná jen o popis zjevného, ale že autorka prohlubuje popis a ocitáme se v hlubší emocionální rovině hlavní postavy. Jako by se autorka snažila čtenáři sdělit nejen fakt, že Harry například pláče, ale chce nám detailně vyobrazit i emocionální dilema, které Harry prožívá. Souboj emocí, či vzpomínek, které ho doslova drásají.

---

⁴⁰ Booth 2007, s. 43.

⁴¹ Hodrová 1994, s. 18.

⁴² Hodrová 1994, s. 20

⁴³ Morris 2009, s. 31.

⁴⁴ Rowlingová 2017a, s. 297.

⁴⁵ Rowlingová 2017b, s. 359.

⁴⁶ Morris 2009, s. 31–32.

„Smysly mu otupila bílá mlha [...]. Harry si náhle uvědomil, že to, co se na jeho tváři mísí s potem, jsou slzy. Sklonil obličej co nejniž, jako že si zavazuje tkaničku u boty, a otřel si slzy do hábitu, aby si toho Lupin nevšiml.“⁴⁷

„Harry na to nereagoval. Zhluboka se nadechl a celým tělem se mu rozlila úleva – na kratičkou chvíli si totiž byl naprosto jistý, že ty oči patří Smrtonošovi.“⁴⁸

Autorka jasně, skrze postavu Harryho, pracuje s vypravěčem, který jako by viděl do Harryho myšlenek, vzpomínek, komplikovaných a mísících se pocitů. Jako by vypravěč dokázal cítit emoce Harryho Pottera a následně je, jakožto třetí osoba interpretoval čtenáři.

Připadal si nečistý, nakažený, jako by v sobě nosil nějaký smrtící virus, jako by vůbec neměl právo sedět na zpáteční cestě z nemocnice ve vlaku podzemní dráhy s nevinnými a čistými lidmi, jejichž mysl a tělo nebyly poskvrněny Voldemortovou špínou [...] Vždyť on nejenže toho hada viděl, on tím hadem *byl*, teď už to věděl jistě [...].⁴⁹

Z toho je zřejmé, že je vypravěč mnohem hlouběji obeznámen s pocity Harryho. Vypravěč se dokáže do Harryho perfektně vcítit, respektive se jím přímo stane, aby jeho pocity vyličil na alternativních příkladech a k něčemu je přirovnal. To však vyžaduje přesnou znalost emocionálního rozpoložení postavy. To dokládá i druhá část citace, kdy se Harry/vypravěč utvrzuje ve faktu, že nyní už ví, že se skutečně *stal* hadem. Dochází k jakémusi náhlému záblesku Harryho přímých myšlenek nesoucích nepřímou řečnickou otázku. To tedy jasně přesahuje rámec vševědoucího vypravěče. Harry v podstatě přímo promlouvá z příběhu skrze jakési médium – třetí osobu – vypravěče.

2.3 Postavy

Nejprve si rozebereme postavy série obecně a následně rozbor zúžíme na hlavní trojici. Je to proto, abychom nejprve postavy v *Harrym Potterovi* plošně představili a ukotvili je v rámci celé série. Postavy ve fantasy obecně také často vycházející z mytologických pretextů a většinou se jedná o komplikované a psychologicky propracované postavy,

---

⁴⁷ Rowlingová 2017c, s. 275.

⁴⁸ Rowlingová 2017c, s. 294.

⁴⁹ Rowlingová 2018, s. 455.

u kterých nelze očekávat „černobílost“ charakterů. Skrze sféru dobra a zla do popisu postav vstupuje i jakási rasová segmentace, která je často archetypální. Rasy jsou v mnoha případech vůči jiným rasám nepřátelské a mívají charakteristické jevy – fyzické či charakterové. Tyto (až xenofobní) jevy jsou v literatuře fantasy vskutku populární a do jisté míry odráží nám známý moderní svět. S tímto prvkem Rowlingová pracuje a lze ho vidět např. u kouzelníků a skřetů, kteří již několik století vedou rasovou bitvu. Aplikovatelnými rasami na *Harryho Pottera* jsou:⁵⁰

a) Trpaslíci

V sérii se nesetkáme s bojovou a po zlatě bažící verzí trpaslíků, jako jí přednesl Tolkien. Rowlingová je představuje, jako zcela odlišné tvory v podobě tzv. Zahradních trpaslíků. Jsou nebezpeční jen pro kouzelnickou úrodu na zahradách, kde se usazují.

b) Skřeti – někdy přezdívání, jako zmutovaná a ztemnělá verze elfů.

Skřeti u Rowlingové jsou postavy mající dlouholeté sváry s kouzelnickým lidem. Tento svár započal roku 980, kdy skřeti vyrobili meč Godrika Nebelvíra, ten si však následně chtěli vzít zpět. Pokus o krádež byl prvním velkým problémem a zde tedy započala silná vzájemná xenofobie. Dalším důvodem nenávisti byl fakt, že kouzelníci nechtěli připustit, aby skřeti využívali magie za pomoci kouzelných hůlek. Skřeti jsou zde tedy v podobě výrobců kouzelnického platidla a strážců kouzelnického majetku v Gringottově bance.

c) Pololidé

Rowlingová přímo nepracuje s termínem „pololidé“, ale využívá označení „míšenci“. V čarodějnickém kontextu se jedná o postavy s nejen lidskými předky, ale i s předky v podobě magických bytostí – obrů (v případě klíčníka Rubeuse Hagrida), nebo víl (v podobě čtvrtinové víly a studentky Fleur Isabelle Delacour). Termínem se též označují například kentauři. Ve škole čar a kouzel v Bradavicích se setkáme s další postavou míšence v podobě ředitele havraspárské koleje, profesora Filiuse Kratiknota. Sama autorka uvedla, že je polovičním skřetem.

Vedlejší postavy dokreslují celý děj a pomáhají tak čtenáři, aby se do příběhu lépe vžil. Nejpodstatnějšími jsou však hlavní postavy, které čtenáře celým dějem provázejí. Samotný věk hlavní postavy je jedním ze zásadnějších faktorů, protože je to právě věk,

---

⁵⁰Boháčová 2016, s. 65–66.

který slouží k lepšímu ztotožnění se s postavou. Tímto tématem se například zabývá Marie Nikolajevna, která rozlišuje literaturu fantasy pro dospělé a pro děti a mládež právě na základě věku hlavní postavy.⁵¹

V potterovské sérii sledujeme hlavní trojici kouzelníků a nerozlučných přátel – Harryho, Hermiony a Rona. Tradičně v textech ich-forma umocňuje čtenářský požitek a souznění s postavou, avšak personální vypravěč v této sérii skrze er-formu onen požitek též navyšuje svým specifickým způsobem. Autor má širší operační prostor pro sdělení informací, které mohou být sledovány současně, tudíž si čtenář může sestavit celek z několika střípků.

Čtenář je v situaci, kdy spolu s postavami objevuje daný svět, poznává jeho hranice a zkoumá prostupnost se světem, který je mu více známý. S tímto zkoumáním mu napomáhá i ztotožnění se s postavou a je to právě Harry, který čtenáře svým příběhem provází od úplného počátku.

2.3.1 Harry James Potter

Harry je dominantní postavou s jasným životním posláním – vybojovat mír, happyend a porazit zlo. Je tedy středobodem příběhu, na což poukazují i jednotlivé názvy dílů. Vždy se jedná o repetitivní začátek *Harry Potter a...* Dále je podstatné i to, že Harry je postavou z obou světů – kouzelného i mudlovského (na rozdíl od Hermiony, která má o kouzelném světě mnohem větší povědomí, a tudíž toho nemá tolik k objevování, jako Harry).

Jelikož má postava tak zásadní poslání, musí být vždy přeživším, aby mohl později (jak se čtenář dočte v sedmém díle) zemřít „v ten správný čas“ a zničit sebe, jakožto tzv. viteál⁵² Lorda Voldemorta. Harry je mimo jiné i vůdcem skupiny, hlavní trojice.

Je zajímavý nejen svým osudem, schopností se od útlého věku adaptovat do pozice „vyvoleného“, ale i tím, jak je čtenáři představován a jak je líčen oproti dalším postavám. Jakožto vyvolený a student nebelvírské koleje (koleje školy čar a kouzel v Bradavicích určené studentům s dominující vlastností odvahy a hrdinských skutků) je Harry postaven do situací, kdy by měla jeho hrdinnost dominovat bez hlubšího pozastavování nad strachem či negativními emocemi. Jak říká Tom Morris: „Rowlingová si dokonce dává záležet na tom, aby co nejživěji vyjádřila, jak Harry fyzicky prožíval všechny negativní

---

⁵¹ Coubalová 2012, s. 10.

⁵² Část rozpoltěné duše, který lze ukrýt před vnějším nebezpečím do předmětu či osoby.

emoce a vjemy spojené se strachem.“⁵³ Harry během série tedy nevystupuje, jakožto hrdinný rek nejevící známky strachu, ba právě naopak.

Zaměříme se na Harryho nebelvírské rysy: Rowlingová ho popisuje, jako někoho, kdo je sice chrabrá, ovšem odvaha není absence strachu. Podle nás v tom však spočívá podstata charakteru nebelvírských studentů. Nikoliv nebojácnost, ale vědění, že je něco důležitějšího nežli strach. Ostatně ten, kdo strach nezná nemůže být chrabrá. Harry strach pociťuje během své cesty poměrně často, a právě tehdy čtenáři dochází, že odvážnou postavu z něj nedělá nebojácnost, nýbrž odhodlanost se nevzdát. To je tedy jeden ze zásadních prvků, proč je Harry čtenáři blízký. Ukazuje mu, že skutečná odvaha nespočívá v absenci strachu, ale právě ve způsobu, jak se ke strachu postaví.

Ostatně, jak řekl Epikuros (slavný starověký řecký filozof): „Odvahu nezískáš tak, že budeš žít každý den ve šťastných vztazích. Získáš ji, když prožiješ těžké časy a překonáš protivenství.“⁵⁴ To se týká i samotných čtenářů *Harryho Pottera*, kteří se učí odvaze právě v těžkých časech kouzelnického světa spolu s hlavním hrdinou.

2.3.2 Hermiona Jean Grangerová

Ač je hlavní postavou Harry Potter je právě Hermiona oním vědomostním klíčem odemykajícím odpovědi. Téměř vždy rozluští pravdu a nabídne řešení zdánlivě bezvýhodných situací. Personifikuje logiku, schopnosti a vědomosti v praxi.

Podstatnou částí jejího příběhu je též i fakt, jak se mění čtenářův přístup k Hermioně (a též i přístup samotných postav). Ve čtvrtém díle (*Ohnivém poháru*) jsou postavy ve věku čtrnácti let, kdy se jedná o věk zásadních proměn a prvních vážnějších lásek. Je to právě vztah, jenž mezi sebou hlavní trojice má napříč celou sérií a který je zásadní pro její vnímání. Není totiž stabilní, nýbrž proměnlivý a to na základě událostí, věku postav, nových zjištění i situací. Vztah hlavních postav je jakýmsi dokonale nedokonalým přátelstvím, po kterém ne jeden čtenář touží. Onu touhu po příteli, jenž by se čtenářem zažíval mnohá dobrodružství, může naplnit alespoň v této fiktivní variantě.

Čtenář se ztotožní minimálně s jednou z hlavních postav na základě jejich povahových rysů a okamžiků v jejím životě. K lepšímu ztotožnění se s postavami slouží i dívčí charakter – Hermiona. V literární tradici se do zajista setkáme s texty (např. *Ostrov*

---

⁵³ Morris 2009, s. 31.

⁵⁴ Baggett, Klein 2009, s. 348.

pokladů, Rychlé šípy, série o *Tomu Sawyerovi, Dobrodružství Huckleberryho Finna, Hoši od Bobří řeky*) pojednávajícími převážně o chlapeckých, či mužských dobrodružstvích a hrdinných výpravách. Hermiona je proto zásadní postavou, jež narušuje tuto tradici chlapeckých dobrodružství a nabízí prostor i dívčím čtenářkám k lepšímu ztotožnění se.

To souvisí i s faktem, že Hermiona představuje ve čtvrtém díle (*Ohnivém poháru*) i jakýsi „princeznovský sen“ dospívající dívky. Po celé tři díly je Hermiona popisována, jako dívka s nezkrotnými rozčepýřenými vlasy, králíčími předními zuby (které si však ve druhém díle nechala kouzlem ubrousit) a která každého neustále opravuje a poučuje. Tento popis se atraktivní dívce vskutku ani neblíží.

Ovšem právě ve čtvrtém díle se z tohoto, řekli bychom, ošklivého káčátka stává kýžena atraktivní mladá žena, načež nastává zásadní zvrát ve vztahu postav. Po celé čtyři díly k Hermioně přistupujeme, jako ke kamarádce a velmi chytré, bystré holčičce, později ve třetím díle, k dívce. Ovšem právě ve čtvrtém díle dojde ke zlomu, kdy si Ron i Harry uvědomují, že Hermiona není jen „Hermiona“, ale že se z ní stává mladá krásná dospívající žena, o kterou jeví zájem jeden z nejslavnějších hráčů famfrpálu⁵⁵. To je též i důvod, proč předchozí tři díly Ron na Hermionu nežárilil – neviděl v ní mladou ženu, ale pouze kamarádku. Nespatřoval v ní dívčí noblesu, krásu její radosti i ostrou bolest z jejího trápení. Až od čtvrtého dílu v ní Ron a Harry spatřují především *dívku*, podobnou těm, o které sami usilují. Ronovo vnímání se změní natolik, že o Hermionu, jako partnerku, skutečně usilovat začne.

2.3.3 Ronald Bilius Weasley

Ronova role není tak vážná, jako u Harryho a Hermiony. Personifikuje totiž humor a jistou nekomplikovanost. Odlehčuje příběh a onu celkovou vážnost zastoupenou dalšími dvěma postavami. V emočně náročných chvílích, jako je například školní zápas famfrpálu (tedy životu nebezpečné hry), se postava detailně zaobírá tím, že má hlad.

Čtenář ocení, že se nejedná o další heroický charakter hlavní trojice, ale že je poměrně osvěžující postavou. Zosobňuje totiž balanc mezi Harryho odvahou (v roli být Vyvoleným) a Hermioninou přísnou logikou. Ron je postavou se kterou se čtenář směje, teatrálně diví a častokrát i hladový a která přináší do příběhu značná odlehčení. To je

---

⁵⁵ Famfrpál – fiktivní hra kouzelnického světa podobná fotbalu, hraje se ve vzduchu na létajících košťatech.

i důvodem, proč příběh *Harryho Pottera* není tak trýznivým, jak se při sumarizaci děje může zdát. Právě ona postava Rona je jednou z částí příběhu, kdy se čtenář baví a směje i ve chvílích, které by bez této postavy byly negativní, děsivé a leckdy i tragické. Dalším odlehčujícím prvkem jsou dvojčata a Ronovi sourozenci Fred a George, ty však zmiňujeme pouze okrajově.

3 Recipient série

Potterovská série má své specifické čtenáře. Převážně se jedná o čtenáře, kteří se sérií vyrůstali. Je však mnoho těch, kteří byli s příběhem (mimo filmovou adaptaci) seznámeni až v pozdějším věku. Je nutno říct, že jedním z mnoha aspektů činících z této série populární text napříč léty, je i zpracování a též i narativní obsah (příběh samotný).

Recipienta, jako takového, můžeme segmentovat do několika kategorií, přičemž jedním ze způsobů segmentace nabízí i Umberto Eco, který čtenáře dělí na:

a) Modelový čtenář – je to jakýsi abstraktní, ideální typ čtenáře, který reprezentuje čtenáře, jemuž je dílo adresováno. Často jsou s tím spjaty techniky, jak má být dílo čteno.⁵⁶

b) Empirický čtenář – čtenář není modelem, nelze ho tudíž zobecnit a nelze ho ani nijak přimět ke konkrétnímu způsobu čtení díla. Onen způsob a postup utváří subjektivně.⁵⁷

Čtenář *Harryho Pottera* ze sérií (a tudíž i s postavami) vyrůstá, dospívá, odhaluje životní pravdy, ale též pravdy o sobě samém. Nalézá odvahu, ponaučení i humor. Příběh začíná v dětském věku a s každým dalším dílem se čtenář vyvíjí spolu s postavami a sleduje, jak se postavy staví k situacím, které je potkávají. Kladným, či záporným. Sám si při tomto pozorování porovnává svůj život a jednání s jednáním postav, a to ho i morálně utváří do dospělosti a leckdy i do samotného stáří. Čtenáři jsou komplikované, gradující životní situace hrdinů představovány na základě jednotlivých dílů podle toho, co v daném věku postavy a též i čtenář, prožívá a řeší. Jsou to kupříkladu: dětská přátelství plné dovádění, her, společného objevování, dobrodružství a též i první lásky. Toto zjištění, kdy si čtenář

---

⁵⁶ Eco 1997, s. 17.

⁵⁷ Eco 1997, s. 16.

a postavy uvědomí, že již nadále nejsou dětmi, je jedním z nejsilnějších momentů. Přibývá též i mnoho existenčních otázek:

„Rozhodl jsem se správně?“

„Budu si stát za svým, nebo podlehnu většině?“

„Mám se učit, nebo jít ven s kamarády?“

„Neudělal jsem chybu?“

Čtenář je tudíž konfrontován i s následky rozhodnutí, která jsou buď správná, či snadná. Všímá si, kdy se podřizuje vlastnímu strachu a kdy se mu rozhodne vzdorovat. Je seznamován se zradou lidí, kteří byli postavě blízcí a sám se uzří v podobné životní situaci, kdy byl též zrazen, či někoho sám zradil.

Čtenář má při tomto splývání s postavami a kouzelnickým světem pocit, že hranice mezi magickým světem a světem (jemu známé) reality není tak odlišná, jak by se na první pohled mohlo jevit. I kouzelné postavy a bytosti zažívají podobné, ne-li stejné, životní úskalí i radosti. Čtenář pocituje, že na své dospívání, či již dospělý život, není sám.

Tento způsob zpracování odpovídá tzv. Bildungsroman (románu formování, či vývojovému románu). Ten sleduje etapy života hlavní postavy a čtenáře jím provází:

Dějový základ *v. r.* tvoří životní osudy hrdinovy od dětství nebo jinošství až k jistému stupni charakterové zralosti, přičemž dominování osobního zřetele určuje jeho kompozici, která v bohatě větveném ději a v časové chronologii spojuje různá prostředí a situace do širokého obrazu doby [...] V sociálním a kulturním kontextu zobrazovaného okolního světa dozrává postupně hrdinova osobnost, a to jak svým úsilím, tak svými omyly [...].⁵⁸

Harryho Pottera lze tudíž označit i za jistý vývojový román, který doprovází čtenáře jeho životní cestou a sleduje osudy hlavního hrdiny od jeho útlého dětství až po dospělost. Jedná se tedy o další rovinu, která přispívá k neutuchající oblíbenosti série – čtenář nesleduje jen výsek ze života postavy a není mu představována pouhá část z jeho příběhu, ale sleduje hrdinovu cestu od dětství, a tudíž se k postavě i příběhu více připoutá.

---

⁵⁸ Táborská 1984, s. 407.

Závěr

Harry Potter je jednou ze sérií, která se těší neslábnoucí přízni čtenářů každého věku a je nestárnoucím fenoménem právě v srdcích stárnoucích čtenářů, kteří se sérií prožili jistou část života. Naše zkoumání jsme provedli napříč mnoha rovinami, abychom si odpověděli na výchozí otázku a dosáhli námi zvoleného cíle: Nese *Harry Potter* stále a hodnotné prvky fantasy literatury i literatury pro děti a mládež, které se podílejí na jeho neutuchající čtenářské oblíbenosti?

Dle postupného rozboru jsme dosáhli fáze, kdy můžeme říct, že jsme naplnili námi stanovený cíl. Představili jsme, definovali a segmentovali žánry do subžánrů a dali je do souvislosti s *Harrym Potterem* a tím dokázali jeho žánrové vymezení. S tímto nám souvisí i časoprostor díla v rámci žánrovosti a proto jsme další kapitolu věnovali rozboru časoprostoru a paralele na druhou světovou válku, kde jsme se vraceli k propustnosti světů. S těmito přechody mezi světy nám souvisel i narátor, který čtenáře sérií provází. Ne náhodou je narátor silně spjatý s hlavní postavou, proto jsme následující kapitolu věnovali postavám. Nejprve jsme postupovali přes hlavní postavu a následně ji dali do souvislosti s dalšími dvěma postavami hlavní trojice.

Hlavní trojice postav utváří velmi silný čtenářský zážitek, jelikož se s ní čtenář s každým dílem více sblíží, proto jsme se v následující kapitole věnovali čtenářské recepci, kde jsme detailně rozebrali proměnné čtenářské vnímání celé série. Též jsme pracovali i s věkem postav a proměnnými životními postoji, které zastávají napříč sérií a tuto skutečnost dali do souvislosti se čtenářem, který se spatří v nejedné situaci.

Pokud bychom se na text podívali očima zkušeného čtenáře, je zřejmé, že příběh *Harryho Pottera* je protkán značnými klišé, která jsou přítomná i v jiných fantasy příbězích (velmi často se jedná o young a new adult fantasy): Hlavní hrdina je vyvolený, ač o tom není obeznámen do určitého, zlomového okamžiku. Z obyčejného jedince se poté stává někdo předurčený k velké změně daného světa. Často se jedná o záchranu před zlem, kdy se z oné obyčejné postavy následně během příběhu stává postava jakýmsi spasitelem. Ovšem právě toto klišé je čtenářům dá se říct blízké. Čtenář čte příběh o někom obyčejném (jako je on sám), načež se z postavy stává někdo výjimečný.

Podstatou čtenářů, „knihomolů“ je, že čtou, aby unikli ze skutečného světa, který jim zkrátka nenabízí možnosti, po nichž touží. Rowlingová takový svět utváří, zaobaluje však do něj závažné existenční otázky i skutečné lidské potíže – rasismus, xenofobie, šikana apod. Pracuje také se skutečnou historickou událostí a její paralelu nalezneme napříč

celou sérií, tedy druhou světovou válku. Čtenář má tedy pocit, že se to samé děje Harrymu, jen ve světě magickém. To nás dovedlo k rozboru čtenářské recepce, tedy ke způsobu, jak čtenář sérii přijímá a jak ji hodnotí. Vymezili jsme si též i modelového čtenáře, který zastupuje jakýsi abstraktní model, na který je série cílena. V souvislosti s tím jsme též neopomněli rozebrat i skutečnosti, vedoucí čtenáře k tomu, aby sérii přijal kladně a případně se k ní napříč svými léty vracel. I přes fakt, že série postrádá moderní technologie (včetně televizorů, sociálních sítí, chytrých mobilních telefonů apod.) její oblíbenost neslábne ani pod vlivem vytrácející se aktuálnosti. Nejedná se tedy o jakýsi obraz moderního/současného světa, přesto je *Harry Potter* čtenářům blízký i přes svou neaktuálnost.

Naše bádání bychom zhodnotili tak, že se nám podařilo dokázat, že je *Harry Potter* skutečným fenoménem i po více než dvaceti letech. Během této doby vyšlo mnoho titulů, které spadaly buď do literatury fantasy či do literatury pro děti a mládež. *Harry Potter* však drží své místo mezi těmi knihami, které v literárním světě nezapadly do škály knih, které si popularitu držely pouze několik málo let, či dokonce měsíců. Potterovská série je jednou z těch, které své čtenáře jen tak neztratí a které nás budou doprovázet ještě mnoho let.

Seznam pramenů a literatury

Prameny:

- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Fénixův řád*. Praha: Albatros, 2018.
- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Kámen mudrců*. Praha: Albatros, 2017.
- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Ohnivý pohár*. Praha: Albatros, 2017b.
- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Princ dvojí krve*. Praha: Albatros, 2018.
- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Relikvie smrti*. Praha: Albatros, 2018.
- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Tajemná komnata*. Praha: Albatros, 2017a.
- Rowlingová, Joanne Kathleen. *Harry Potter a Vězeň z Azkabanu*. Praha: Albatros, 2017c.

Literatura:

- Accio Quote, 2007 [online]. Accio Quote. [cit. 2022-03-19]. Dostupné z: <<http://www.accio-quote.org/articles/2005/0705-edinburgh-jones-official.html>>.
- Adamovič, Ivan. „O pojmu fantasy“. *Ikarie*, 1990, roč. 1, č. 2, s. 49.
- Adamovič, Ivan. *Slovník české literární fantastiky a science fiction*. Praha: R 3, 1995.
- Baggett, David, Klein, Shawn E. *Harry Potter a filozofie: Kdyby Aristoteles byl ředitelem školy v Bradavicích*. Praha: XYZ, 2009.
- Bettelheim, Bruno. *Za tajemstvím pohádek*. Praha: NLN, 2000.
- Boháčová, Kristýna. *Fantazy umění – vliv žánru fantazy na výtvarný projev a seberealizaci žáků II. a III. stupně*. Disertační práce. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci. Pedagogická fakulta, 2016.
- Booth, Wayne Clayson. „Typy vyprávění“. *Aluze – Revue pro literaturu, filozofii a jiné*, 2007, č. 2, s. 43.
- Brown, Nancy Carpentier. *The Mystery of Harry Potter: A Catholic Family Guide*. Indiana (USA): Our Sunday Visitor, 2007.

- Coubalová, Andrea. *Žánr fantasy v české literatuře pro děti a mládež*. Závěrečná práce. Brno: Masarykova univerzita. Pedagogická fakulta. Katedra české literatury, 2012.
- Drozda, Miroslav. *Narativní masky ruské prózy. Od Puškina k Bělému. (Kapitoly z historické poetiky)*. Praha: Univerzita Karlova, 1990.
- Eco, Umberto. *Šest procházek literárními lesy*. Olomouc: Votobia, 1997.
- Genčiová, Miroslava. *Literatura pro děti a mládež (ve srovnávacím žánrovém pohledu)*. Praha: SPN, 1984.
- Hodrová, Daniela. *Proměny subjektu – Druhý svazek*. Pardubice: Ústav pro českou a světovou literaturu AV ČR, Mlejnek, 1994.
- Křeček, Jan. *Propojení fantastických fikčních světů s přirozenými světy ve vybraných dílech žánru fantasy*. Bakalářská práce. Brno: Masarykova univerzita. Pedagogická fakulta, 2008.
- Mlejnek, Josef. „Ortel: eintopf mit totenkopf“. *Babylon*. [online]. [cit. 19. 04. 2022]. Dostupné z: <<https://babylonrevue.cz/ortel-eintopf-mit-totenkopf/>>.
- Morris, Tom. „Odvážný Harry Potter“. In *Harry Potter a filozofie: Kdyby Aristoteles byl ředitelem školy v Bradavicích*. Eds. David Baggett, Shawn E. Klein. Praha: XYZ, 2009, s. 31–32.
- Nünning, Ansgar. *Lexikon teorie literatury a kultury*. Brno: Host, 2006.
- Pilíková, Jana. *Keltská a germánská symbolika v nacionalistických hnutích*. Diplomová práce. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci. Pedagogická fakulta, 2010.
- Příběh českého Harryho Pottera a raritní vydání. In: *Youtube* [online]. 26. 2. 2020 [cit. 2022-04-14]. Dostupné z: <<https://www.youtube.com/watch?v=4oND-Mn52PU&t=641s>>. Kanál uživatele Humbook>.
- Sapkowski, Andrzej. „Subžánry subžánru“. *Ikarie*, 2001, roč. 12, č. 139, s. 41–46.
- Šidák, Pavel, vyučující na Vysoké škole kreativní komunikace [ústní sdělení]. Praha 28. 11. 2019.

Táborská, Jiřina. „Fantastická literatura“. In *Slovník literární teorie*. Eds. Vlašín, Štěpán et al. Praha: Československý spisovatel, 1984, s. 109, 407.

TIMES ENTERTAINMENT TIMES [online]. TIMES ENTERTAINMENT TIMES. [cit. 2022-03-19]. Dostupné z: <<https://timesofindia.indiatimes.com/lifestyle/books/features/When-Rowling-shocked-the-Potter-fandom-Again-/articleshow/29950375.cms>>.

Praktická část

Krabicová galaxie

Na konci naší *cesty* přijde rekapitulace. Toho, co jsme dokázali a jací jsme byli. Pak přijde *ta* otázka: *Kým jsem vlastně byla?*

Na konci každý potřebujeme vidět, co jsme po sobě zanechali, takže i já to *něco* vidět chci. Abych dala někomu tam nahoře nebo tady dole vědět, že jsem tu *byla*. Ale i proto, abych dokázala sobě, že to všechno – dobré i zlé – mělo nějaký smysl. Chci se na svůj odkaz podívat a říct: Sakra! *Tohle* že jsem dokázala?! Tak to je pecka!

Možná by to nemuselo být ani tak vidět, jako spíš slyšet. Jako v příbězích o odvážných hrdinech, kteří dokázali nemožné, viděli neskutečné. Vrátili se z míst, ze kterých nebylo návratu. Vykonali něco velkého. Něco věčného.

Asi by můj příběh, kdyby ho tedy někdo psal jako legendu o hrdinovi, začínal nějak takhle: „Kdysi dávno, žila žena, která zachránila království před útoky děsivého draka Šmaka. Svou odvahou a mocí dokázala zvrátit prokletí uvalené na království a draka zkrotila. Dala lidem naději, proto jí pojmenovali Dračí bojovnice.“

Chci zkrátka tohle: „*Ta*, o které vám budu vyprávět, dokázala něco velkého. Byla výjimečná a zůstal po ní odkaz, který nám připomíná, že tu byla a něco znamenala.“ Zanechat něco, co mě bude odlišovat od ostatních. Něco velkého. Jenže, vše má háček, takže i tohle. Nejsem ani velká, ani hrdina, ani legenda.

Podle mého (a podle toho v jaké divné době, nepřívětivé na bájně činy to žiju), to bude vypadat asi takhle: „Tahleta? Tu jsem, myslím, párkrát viděl. Dělala v hotelu, ne? Hmm... byla hezká.“

Jmenuji se Karolína, ale to oslovení nesnáším. Jsem Carol... příjmení asi není důležité. Kdyby se náhodou našel někdo, kdo by si mě chtěl připomenout, přečte si ho na mém náhrobku, až umřu. Jestli teda vůbec nějaký budu mít. Taky mě můžou zapomenout v nějaké pohřební agentuře, v papírovém sáčku na polici. Vedle nedojedené bagety a mezi haldami papírů, kde budu vypadat jak nevysypaný filtr z vysavače.

Je mi dvacet šest a ocitla jsem se na pomezí několika světů a ani do jednoho *doopravdy* nepatřím. A namísto budování honosného odkazu sedím *tady* – v přetopené kanceláři ředitele hotelu, abych mu lezla do zadku. Zase. Určitě přijde s kravatou pocintanou od kávy a s plnou pusou sladkých keců, kterými lepí naprosto vše. Indiáni by mu říkali Medová huba.

„Karolínó! Děkuji, že jste počkala. Musel jsem něco zařídit ohledně té skupiny hokejistů. Víte které?“

Co zdemolovala půlku pokoje? Ne asi.

„Dnes vám to moc sluší. Jiný účes? Líčení? Pěkné, vážně,“ culil se šéf a kýval hlavou sobě na souhlas.

„Děkuji, pane,“ pronesla jsem stroze.

Bože, chválí mi předepsaný vzhled, který se nezměnil za celých šest měsíců, co jsem tu. Jako vedoucí oddělení pro významné hosty, musím vypadat stále stejně... reprezentativně. Jako by si snad nějaký z hostů (těch, kteří už něco dokázali) všiml, kdybych zvolila jinou rtěnku.

Dlouhé, rudé vlasy mám sepnuté do úhledného drdolu. Tvář podle předepsané normy, jako neměnný reklamní poutač. Jsem nasoukaná do profesního stejnokroje – černá sukně, těsně pod kolena, bílá košile a černá vestička s rudým lemováním. Od těch ubytovaných noblesních paniček mě odlišuje jen zlatý štítek s mým jménem a pod ním Hotel Victoria.

„A ten problém s paní ministryní už řeším, dostane svůj hedvábný župan. Pro náš hotel jste opravdu cenný kousek.“

Toliko k tomu, jak toužím být hrdinou, legendou a dokázat něco velkého. Alespoň vím, jak si zatím vedu – jsem opravdu cenný kousek.

Opět mé strohé „děkuji“, než mě vyzval, abych se vrátila k povinnostem.

Je to tu trochu jako v armádě. Moc se neptáte a je to samé: „Ano, pane. Ne, pane. Děkuji, pane.“ Vše musíte pochopit ihned a umět rychle reagovat. Jsme hoteloví pěšáci. Což by mi ani tak nevadilo, naopak. Byla bych hrdým pěšákem, pokud bych měla hodnotný důvod k boji. Ne... hotel.

Ve své kanceláři toho nemám moc vystaveného. Žádné zdobné serepetky, ani chvástavé diplomy z vysoké (které mám). Nechci je ale strkat každému, kdo otevře dveře do toho jediného místečka v hotelu, které je víceméně, jenom moje. Mám tu jen jeden kaktus na stole a obraz Londýna na protější stěně.

Zapnula jsem počítač a zadala heslo: Osamělá hora_2746. Nemůžu si v kanceláři vylepit plakáty z filmů a knížek, protože „jsme hotel, ne ráj nerdů“. Heslo je ale jen moje. Navíc, pochybuji, že by na má hesla někdo přišel. Kdyby jo, byl by to trapas.

Odpovím na všechny maily, kterými mě bombardují už od brzkého rána a přichystám program pro vyslance na dnešní schůzku. Když si pročítám požadavky „lepších“ hostů, musím se občas uchechtnout nad tím, co považují za svůj standard – *Balená voda z čistého pramene Karlových Varů, několikrát filtrovaná a s přesným procentem minerálů.*

Jako by poznali, kdyby v tom měli vodu z kohoutku. Chtějí to jen proto, že je to drahé a potvrzuje to luxus, na který jsou zvyklí. Král Thorin si nemohl vybrat nějaký značkový potok, ze kterého se napije. Ani, jako král. Tak co je to za svět, ve kterém se lidé ofrňují nad *vodou*?

Otevřela jsem si v prohlížeči vyhledávání: Kolik je druhů balených vod?

Docela jsem se podivila, že z tolika desítek značek a druhů si lidé občas *prostě nemohou* vybrat. Nebo nechtějí?

Zamkla jsem kancelář a vydala se na parkoviště. Hurá domů.

Tam jsem ze sebe rychle sundala ty nekomfortní hadry, vzala si na sebe tričko se symbolem nástupiště devět a tři čtvrtě a tmavé šortky. V kuchyni jsem si ohřála špagety ze včera. Gauč v obýváku mě vítal, po těch devíti hodinách, kdy tu musel být sám.

Co někdy zkusit zavolat do práce a říct, že se můj gauč ten den necítí dobře? Že zůstanu radši doma a budu se o něj starat.

Zapnula jsem televizi a podívala se na nástěnku visící vedle ní. Psala jsem si tam, který milovaný film mi kdy, v kolik a na čem dávají, abych nic nezmeškala. Ale to, že mi dneska dávají *Harryho Pottera a vězně z Azkabanu* jsem věděla i bez nástěnky.

Kdysi jsem si zkusila pustit něco na netu, jenže jakmile film začal, kouzlo bylo pryč. Stačilo jen kliknout na play a mít cokoliv kdykoliv. To je tak... nevýjimečné. Žádné těšení se na další díl. Žádný rituál. Žádná *má chvíle* štěstí. Já ale potřebuji svůj rituál – vychlazenou kolu, kterou při každé reklamě dolívám a misku brambůrků. Skutečnou podstatou a nezbytností je však samota. Nedokážu se na *své* filmy dívat v něčí přítomnosti. To je i důvod, proč mě nikdo neuvidí v kině, co živa budu. To tak! Dvě hodiny přetvářky a neustálého hlídání se, jako bych dělala něco skandálního.

Leckdy mi onen *svět* přijde opravdovější, než je ten můj. Že právě *tam* patřím.

Kdyby vedle mě v obýváku kdokoliv byl, byla by to hrůza. Musela bych se... krotit. Jsem zvyklá odříkávat hlášky, spolu s postavami – a že je umím perfektně. Každou větu, každý pohled. Dále se taky potřebuji u sledování rozčilovat, plakat a smát se. Já se na to nedívám, já to *žiju* a v životě přece nejde emoce pořád krotit. Když jsme smutní, drásá to. Když jsme šťastní, zahřívá to. Problém je, že si připadám opravdu šťastná, jen, když jsem *tam*.

Nechci být však někým jiným. Chci být pořád sama sebou, jen v jiném světě a žít jiný život. Ne lepší, nebo jednodušší. Jen... jiný. Ale šlo by to vůbec? Být stejná v jiném příběhu? Klidně bych bojovala spolu s Aragornem proti armádě skřetů. Hledala Arcikam

s králem Thorinem. Cítila bolest, strach, ale i naději. Přes vše zlé, bych tak nějak věděla, že jsem šťastná, protože až bude dobojováno, legendy o nás budou existovat navěky. Vše by k něčemu směřovalo, k něčemu velkému a já bych pak došla klidu. Lidé by na nás pamatovali s úctou, lehkou bázni kvůli tomu, co jsme dokázali. Budeme součástí paměti. Budeme nesmrtelní.

Jako slavné tváře vladařů přede mnou.

Mým obývánkem se nese hlas vypravěče z historického dokumentu. Zdůrazňuje, že...

„Hele! Co to...?!“

Televize ztmavla.

Chlupatá příčina se objevila na gauči po mém boku. Aslan vyskočil ke mně a svým velkým lvím zadkem přidřepal ovladač. Nebo jsem to byla já?

„Tito lidé nevyšlapali své cesty ve stopách jiných.“

Protočila jsem oči. Zase začal s tím, co mám tak „ráda“.

„Velikost každého...“

Měl Napoleon nějaký idol?

„A aby toho dosáhl...“

Možná Caesara?

„A stejně tak i ty budeš...“

Nebo se prostě jednou vzbudil a řekl si: Budu velikán a vy se jděte vycpat!

Aslan s vítěznou tváří seskočil z gauče a šel prudit někoho jiného. Zřejmě Siriuse.

Fakt, že bydlím sama má nekonečně mnoho výhod, jednou z nich je i má samomluva. Jo, mluvím s *nimi* a ne, nejsem šílená. Víím, že tu se mnou fyzicky nejsou, ale ráda předstírám, že by mohli. Mám je v srdci i v hlavě. Takže, tu se mnou vlastně jsou! Odkdy musí být skutečné i skutečně viditelné?

Když já nemůžu za nimi, můžu je, alespoň ve své fantazii, dostat ke mně. A proč by to proto mělo být méně hodnotné? I Brumbál řekl: „Samozřejmě, že se to odehrává v tvé hlavě, Harry, ale proč, proboha, by to nemohlo znamenat, že je to skutečné?“

Občas ale bývá v mém bytě přecpáno, jsou tu totiž téměř *všichni*. Nejen z filmových světů, ale i z knižních. Každý se zjevuje někdy jindy, ale když mají chuť být tu ve větším počtu, je to k zbláznění. Někdy je tu i pěkné dusno, ne každý se totiž s každým snese.

Nejlepší část dne je vždy až po filmu nebo knize, když jdu spát. Ve slastných snách, se hranice mezi realitou a fantazií skutečně prolomí, hradby puknou a za nimi je to, po čem mé srdce touží. Moji přátelé a hlavně ti, kteří mají významnější kousek mého srdce – Thorin, Sirius Black, Aragorn, Boromir, moji dva ztřeštěnci Kili a Fili, kapitán James

McGraw, Thor... a asi sto dalších vybraných šťastlivců, kteří mají speciální místo v mém srdci. A ano, jako v každé lásce, žárlím na ně. Chci věřit, že i oni milují mě. Že by mohli. Dokonce mě učí tolika novým věcem, například díky kapitánu McGrawovi znám slušné dějiny pirátství a námořnictví. Sirius mě naučil trpělivosti, věrnosti, naději... a zpupnosti a rebelii. Thorin zase odvaze, vášni a nezdolnosti.

Každý mě miluje jinak, ale všichni stejně... nesmrtelně. Tak, jako já je.

Sobota byla „neobyčejně obyčejná“ a večer mě čekalo další dobrodružství: *Statečné srdce*, kdy jsem na srdcervoucím konci z plna hrdla zakřičela: „Svoboda!“ Hned jsem se ale vyděsila a pevně si přitiskla ruce na pus. Na krátko jsem ztlumila zvuk na televizi a poslouchala, zda neuslyším rány nebo křik sousedů.

Ticho.

Znovu jsem tedy zapnula zvuk.

V neděli jsem vařila máslový ležák, studovala elfštinu pro pokročilé a při obědě přesvědčovala svůj mozek, že mám ráda svou práci. Byl v tom ale opět háček – můj mozek není idiot.

Pondělí mi připomnělo to nechutné hrozné teď – práci a tuctový život. Nechci být nevděčná, když jsem asi něco málo dokázala – podle těch dvou titulů které mám. A lidi se mnou většinou jednájí s úctou. Já bych ale chtěla něco víc.

Ne jen sedět v meetingovém sále, jako teď, a poslouchat nějakého kravatáka, jak mele, že „musíme bojovat za spokojenost našich hostů“. Jako by tenhle... Armani, něco věděl o skutečném boji. Je to jen další tuctové chodící kvádru.

Vedle Armaniho se náhle zhmotnil Thorin, nikoliv však ve své *správné* výšce – tedy asi metr padesát. Já ho vidím s metrem devadesát, jako statného muže. Jako *krále*. A proč? Protože proč by ne? Protože můžu. Sedící robustní tělo, hrud' v kroužkové košili, kolem pasu železný pás s erbem Ereboru a Orcrist u boku budící respekt. Nohy v těžkých botách měl hozené na obrovský mahagonový stůl, o který se, během meetingu, opíralo asi třicet lidí v sále – mých kolegů a šéfů. Všichni na tyhle bláboly museli přijít v pracovní době.

Alespoň, že nám to proplatí.

„Trh je jako bitevní pole,“ pronesl Armani a přehnaně u toho gestikuloval, jak se vžil do své role válečného řečníka. Mně připadal spíš komický.

„Neustále bojujeme o spokojenost zákazníků, kteří při jediné naší chybě přejdou ke konkurenci. Jediná chyba,“ ztišil na okamžik teatrálně hlas.

Chudák malá, myslí si, jak je dramatický.

Thorin se k němu zvědavě nahnul se založenýma rukama. Také čekal, co Armani vypustí z pusy. Ten vzápětí až divadelně rozhodil rukama a zařval: „A jsme vyřízení!“ Při posledním slově praštil pěstí do stolu, jako by své „vyřízení“ chtěl nadobro ke stolu přišpendlit.

Thorin zdvihl obočí, tohle zřejmě nečekal. Vzápětí mu hrud' začala poskakovat hrdelním smíchem. I já se musela držet, abych nedala najevo, jak žalostně je Armani k smíchu.

„Konkurence nás rozdrťí, pokud v boji polevíme.“

Thorin opět zvažněl. Vstal a začal Armaniho obcházet kolem dokola, přičemž ho přísně hodnotil pohledem. Po chvíli hlubokým hlasem pravil: „Povězte, pane, bojoval jste často? Sekera nebo meč? Jakou zbraň volíte?“

Armani se napil vody ze sklenice. Potil se. Bud' nervozitou, nebo tím, jak se vžil do svého představení.

„Zřejmě jalové řeči, jak je vidno,“ zhodnotil Thorin nekompromisně Armaniho a opět se usadil na židli. Modlila jsem se, aby pod jeho vahou, tíhou kroužkové košile a meče, ta židle nepraskla. To bych se už vážně smíchy neudržela.

Armani svůj zápal zkontroloval a pokračoval klidněji.

„Vážení, musíme být jednotní a pokud to bude nezbytné, musíme jim uloupit klienty.“

Thorin se s úšklebkem podíval na mě, „Vypadá spíš jako hokynář než lupič.“

Oči mi padly na dokumenty na stole. Koutky se mi zkroutily a z úst vyšel zvuk.

„Něco k smíchu, Karolíno?“

Oči mi vystřelily vzhůru. Celý sál na mě zíral a čekal až odpovím. Cítila jsem, jak mi hoří tváře.

„Pardon,“ hlesla jsem.

Armani mě probodával pohledem, zatímco si kapesníkem otíral zpotené čelo. Páni, ten se ale rozvášnil. Hledala jsem útěchu v očích svého přítele. Thorin však zmizel.

Bezva, díky.

Zbytek dne jsem v kanceláři plnila zadané úkoly, které „určitě“ vejdu do historie.

Jak mě tam mohl nechat? To kvůli němu jsem měla ostudu. To on mě rozesmál.

„Díky ti, veličenstvo, že jsi tam se mnou zůstal,“ prskla jsem se značnou ironií

v hlase, když jsem za sebou zabouchla dveře bytu.

Thorin se ušklíbl.

Sirius seděl v kuchyni spolu s Remusem. Oba se otočili, když jsme s Thorinem vešli.

„Zase den na prd?“ zazubil se Sirius.

„Sklapni,“ prskla jsem nasupeně.

Remus i Sirius se na sebe pobaveně podívali.

Převlékla jsem se do něčeho pohodlnějšího a šla si udělat večeři, zatímco jsem poslouchala Remusovo mudrování o tom, že bych si na tom všem měla najít něco pozitivního.

„Jediné pozitivum jsou ty peníze za to a... vy,“ zahydrovala jsem s hlavou vraženou v lednici. Nahmatala jsem kus krutí šunky a vrátila do kuchyně celým tělem – i s hlavou.

„Bez vás bych už dávno pověsila šéfa za kravatu na větrák v zasedačce,“ věnovala jsem Remusovi ne příliš upřímný úsměv a vydala se s miskou těstovinového salátu do mého milovaného obývacího pokoje. *Simpsonovi* dávají až za půl hodiny, takže se budu muset ještě chvíli pohybovat v moralistní realitě, než zapnu telku a zmizím do mimořádku.

Netrvalo dlouho a zástup mě následoval ke gauči, za chvíli tam bylo plno. Sirius si sedl co nejbliž mně a přehodil si jednu ruku přes opěrku za mémi zády.

„Co někdy vyrazit ven, hledat nové přátele,“ poznamenal opatrně Remus a sedl si na zem naproti mně. Věnovala jsem mu nesouhlasný pohled.

Bezva, bude přednáška.

„A ty bys měl přestat moralizovat, jinak ti přičaruju růžové plavky s králíčkem, jako před měsícem,“ usadila jsem ho.

Věděl dobře, že bych to udělala, proto jen rezignovaně zafuněl.

„Remus má pravdu, má milá,“ promluvil autoritativním hlasem Aslan – další z mé imaginární rodiny, která se teď proti mně evidentně spikla.

Tomu jsem však nechtěla, přímo přede všemi, natvrdo říct, že se mýlí. Dávala jsem proto najevo nesouhlas urputným žvýkáním těstovin. Vrtala jsem se vidličkou v salátu, abych jim dala najevo, že je nemám čas poslouchat, jelikož něco soustředěně hledám. Pravděpodobně svatý pokoj.

„Musíš si najít místo a přátele ve svém vlastním světě. Nejen v těch našich,“ pokračoval Aslan, zatímco se na zemi snažil vklínit svůj velký lví zadek mezi Remuse a Thorina.

Naštvaně jsem zamířila jeho směrem vidličkou s napíchnutou těstovinou.

„Ty...“

„Neuměl by ses přeměnit do lidské podoby? Jsme z tebe nervózní,“ vložil se do toho Sirius. Jako vždy se snažil odvézt řeč na něco jiného a rýpnout si do toho, kdo rýpe do mě. Aslan zavrčel a střelil po Siriusovi pohledem.

„Bud' zticha, Siriusi, nebud' hlupák!“

„Ty bud' zticha, Remusi!“

„Proměň se taky, Siriusi. Byla by sranda, kdyby jste si sedly vedle sebe,“ zubil se Fred, který vykoukl z ložnice.

Bože, to je kabaret, ne obyvák.

„S ocasem bych se smířil, ale ty blechy, to je hrůza,“ poznamenal zamyšleně Sirius. Pak se zkoumavě zadíval do Aslanova kožichu. Ten věděl, o co Siriusovi jde a nenechal se vyprovokovat.

Nechápavě jsem sledovala šaškárnu před sebou.

„Myslím to vážně, Carol“ zdůraznil po chvíli Aslan a Remus výrazně přitakával.

„Tohle je spiknutí? Chcete se mě zbavit, nebo co? Pár hodin nejsem doma a už se mi tu paktujete v sektu. A navíc, Aslane, ty máš mezi námi děvčaty taky problém. Říká se tomu božský komplex jako prase.“

Jeho káravého výrazu a vyceněných zubů jsem si nevšímala. Kdyby došlo na nejhorší Thorin by mi kryl zadek a Sirius zadek. Nebo obráceně, kdo ví?

„Petr a Zuzana opustili Narnii jenom proto, že jsi jim to nařídil. V jejich zemi je čekala válka a pak nudný normální život. Poznali moc a život králů a pak si je vrátil do světa, ve kterém už nikdy nic takového nezažijou. Měli něco výjimečného a tys jim to vzal.“

Aslan se varovně naježil a zavrčel, Remus si trochu odsedl. Thorin však zůstal nehybně sedět. Aslan viděl, že zapůsobil jen na Remuse, proto opět přešel do své éterické pózy a klidným hlasem pokračoval: „Právě naopak, má milá. Všechno má svůj čas. Petr a Zuzana se v Narnii neměli již co učit. Museli začít žít ve svém světě.“

„Máš před sebou celý život. To ho chceš až do konce trávit takhle? Jen s námi a ve svých fantaziích,“ osmělil se Remus. Asi, abychom si nemysleli, že ztichl kvůli Aslanovi. Pořád si k němu ale nepřisedl zpět.

„Jistě, že ne,“ odpověděla jsem. Aslana i Remuse má odpověď potěšila. To, co jsem k tomu však dodala je opět utvrdilo v tom, že se mnou nemá cenu na tohle téma diskutovat. Ani dnes, ani nikdy jindy.

„Zhruba v pětatřiceti se míním oficiálně zbláznit,“ uculila jsem se hrdě. „Ano, rupne mi v bedně a odvezou mě do bambulárny, kde mi bude nádherně a jediná má starost bude,

abych dostala prášky v devět a v sedm.“

„To přece...“

„U Merlinových vousů, dejte jí už pokoj!“ zakřičel Sirius a vyvrstl se z gauče.

Thorin se zvedl a posadil se vedle mě. Ruku mi položil kolem ramen. Díky bohu, že si sundal ty kovové nátepníky.

„Víš, že vždy budu po tvém boku, maličká, ale mám o tebe také starost. V našich světech žít umíš, v tom svém však tápeš.“

„Vy jste můj svět! Vy všichni a i ti, co tu zrovna nejsou. O ty *reálné* pokrytce tam venku nestojím. Co pro mě kdy udělali?!“

Remus otevřel ústa, aby opět něco namítl, já mu však nedala příležitost.

„Nic! Zato vy mi dáváte smysl života,“ rozčílila jsem se. „Nechci *normální* život. Být od sedmi do tří v práci, kterou nesnáším. S šéfem, který je idiot. Navíc, moje vidina budoucnosti je dost podobná přítomnosti. Je to koloběh. Zakletý kruh, ze kterého nejde vystoupit,“ věnovala jsem jim naléhavý pohled. Tolik jsem si přála, aby to pochopili.

„Lidi se v něm ženou dokola, jako ovce. Pak mají najednou umřít a dojde jim, že to, co celý život budovali není zase tak výjimečné. *Vy* jste něco dokázali, právě proto, že jste v kruhu nešli. Já uprostřed toho kruhu ale stojím a nikdo z těch lidských ovcí mě nepustí ven. Vy jste měli možnosti na dobrodružství a velké skutky, jaké já nikdy mít nebudu. Neberte mi laskavě to jediné, co mám.“

Remus znovu otevřel pusku, ale než stačil cokoliv říct, zpražila jsem ho pohledem. Ví, že růžové plavky s králíkem nejsou planá výhrůžka. Stačí jediné jeho slovo...

„Víš, kolik kouzelníků je potřeba na výměnu žárovky, Frede?“

Hlas George rozsekl to rosolovitě husté napětí kolem nás.

„Dva! Jeden drží žárovku, a druhý otáčí pokojem.“ Dvojčata vybuchla smíchy... a já s nimi.

„Teď já,“ chechtal se Fred, „Co křičí zmijozelští, když potřebují dobrou známku z N.K.Ú? Otče! Pomoc!“

Úsměvem jsem jim poděkovala za změnu klimatu.

Díky bohu za tyhle dva kašpary.

Všichni po sobě loupli pohledem. Asi pochopili, že se nemá cenu hádat. Možná už jim došlo, jak křehká *takhle věc* je. Nebo si možná myslí, že jsem stejně praštěná, jako tihle dva. Na hlubší rozpravu to tak či tak nebude.

Znělka *Simpsonových* ukončila debatu. V hlavě se mi však ozval odporný hlásek pochybností.

Měla bych vykročit ze světa snů do reality? Nebo je tenhle osamělý, ale můj, život ten správný?

I kdyby odpověď opravdu byla v realitě, nikdy to nepřiznám... a nedovolím.

Ráno bylo krásné. Po dlouhé době jsem měla dobrou náladu, protože venku bylo černo a zataženo. Takový malý Mordor. A proč jsem měla dobrou náladu právě v takovém počasí? Protože tentokrát je to opačně – já budu veselá, zatímco svět bude pochmurný.

Umyla jsem se, učesala, nalíčila a zamířila k šatní skříni.

Vyjde to tentokrát?

Otevřela jsem skříň a na chvíli zadoufala, že to za svým oblečením tentokrát ucítím – chladný vánek a vůni soli. Že na druhé straně mé skříně nebude dřevo, ale svoboda. Bylo tam však jen oblečení a dřevo.

Jsem středem kruhu, pochodu lidských ovcí.

Koutkem oka jsem zahlédla zářivě modrou košili.

„Jednou ten vchod najdu, ať povede kamkoliv.“

Chtěla jsem znít odhodlaně. Nepovedlo se.

„To nejsem dost dobrá? Proto mě ten vchod pořád odmítá?“

„Jsi víc nežli dobrá, maličká. Patrně je to však s vchodem do jiných světů stejné, jako s pravdou o nás samotných. Možná nejdřív musíš najít cestu ke svému skutečnému já. A potom... potom najdeš cestu kamkoliv.“

Ohlédla jsem se na něj. Kéž by byl z masa a kostí. Chtěla bych ho obejmout a poděkovat mu za tolik věcí. Ale bohužel není a já musím do práce... hurá do kruhu.

Vše bylo stejné, jako včera. A ty dny předtím. A dny předtím...

Během organizace jednání s ministrem – čehosi – jsem přemítala o Thorinových slovech. *Cesta k mému skutečnému já*. Kéž bych našla rozcestník, který by mi řekl, kudy přesně se mám sama k sobě vydat.

„Všichni už jsou v zasedačce,“ oznámila mi Bára, má mrňavá asistentka s brýlemi na nose. Byla poměrně nevýrazná, ale dávala o sobě vědět svým pisklavým hlasem. Byla ale milá, proto jsem se na ní usmála a následovala jí.

Zasedačka byla strohá, všechno bylo tak neosobní, proto se tam také vše podstatné probíralo. Žádná strana tu neměla materiální zastoupení, nebyla ve výhodě ani v přesile. Šedá výmalba, velký kulatý stůl se skleněnou výplní a tmavý koberec. Neutrální půda.

Země nikoho.

Bára přede mnou rázovala na svých krátkých nožkách. Vypadala, jako velvyslanec krácející před svým pánem. Neměla jsem z toho jednání dobrý pocit a byla jsem nervózní. Pak mi ale došlo, že budeme jen mluvit, a to ještě ke všemu o blbostech. Uvítací delegace pro spolumajitele naší zahraniční pobočky. Ten je nespokojený s organizací hotelu v Římě a rád by prý měnil několik věcí plošně, po všech světových pobočkách... a bude se propouštět. Ve velkém. Přivezl si i pětičlennou komisi, která nás bude hodnotit, bodovat a vyhazovat. Prý chtějí nové tváře. Nové nápady.

Pohled mi padl na Báru.

Takže jde o místo i jí?

Takže proto je tenhle meeting tak důležitý, mohla bych odvézt pozornost na sebe? Nikdo pak nebude řešit mé kolegy, a hlavně Báru.

Hučení v mé hlavě se zformovalo do slov.

Měla bych se teď soustředit na realitu? Měla, ale nejde mi to. Kéž by to šlo nějak změnit. Ostatně, proč být skutečná? Co ty ostatní naopak zapojit do mé fantazie?

Představila jsem si samu sebe ve světle šedé košili a tmavém korzetu. Tmavě hnědé kalhoty a vysoké černé boty ke kolenům, žádný přiblblý hotelový stejnokroj. Kolem stehů připoutané dýky a kolem pasu široký pás se symbolem draka. Byla jsem Dračí bojovník.

Můj doprovod, v podobě malé skřítky, mě vedl na tajné zasedání Rady. Šli jsme hluboko, útroby hradu. Vzduchem čpěla zatuchlina a vlhkost.

Dnes budeme vyjednávat obchod mezi pirátskými klany a Jezerním městem. Bylo na mě, abych dojednala příměří a zajistila obchody do budoucna. Stačí jediná má chyba a ten vypasený plešoun v kožešinách na nás pošle své hrdlořezy. Jsem Dračí bojovník a budu jednat za Jezerní město a království Erebor.

„Dobré ráno a vítejte, pane Karashi. Prosím, posad'te se.“

Jednání trvalo dlouho, několik hodin. Občas byla situace velmi vypjatá, ale vždy jsem sváry uklidnila. Přítomní se báli mého dračího ohně, který mi kdykoliv mohl vzplanout kolem dlaní. Pirátský plešoun také působil nejistě. Bylo zjevné, že je jinak zvyklý na rozdávání rozkazů i na jejich uposlechnutí.

Skřítky se v rohu, po celou dobu, nervózně kroutila. Nebylo divu. Ten pacholek se mě pokoušel i vydírat. Párkrát dokonce praštil svou medvědí tlapou do masivního

dřevěného stolu a vykřikl něco v rodném jazyce. Nerozuměla jsem mu, ale vím, že to nebyla lichotka. Snažil se z nás dostat co možná nejvíc. Prý udrží své muže na uzdě za procenta z prodeje svého zboží. Což by šlo, kdyby však odpověděl o jaké konkrétní zboží půjde. Na jeho *nabídku* jsem tudíž nepřistoupila, musela jsem však vymyslet alternativu. Jeho nevrlost a hrabivost jsem ukojila tím, že si pár mužů z jeho pirátského klanu smí zřídit oficiální obchod. Nechají si provizi, ale měsíčně budou platit pronájem obchodu. Ve skutečnosti mi šlo o to, abychom je dostali pod kontrolu.

Plešoun se opřel a chytil se za kovový opasek se symbolem – Umbarští korzáři. Příšerní lidé, ale pro své kumpány by šli na smrt.

„Dobrá, tedy,“ povstal a natáhl ke mně chlupatou tlapu.

„Budeme se těšit, pane Karashi,“ pronesla jsem pevně, abych mírně připomněla, kdo je tu stále pán. On je na mé půdě.

Jednání dopadlo dobře.

„Páni,“ pronesla Bára, když sklízela materiály ze skleněného stolu v jednacím místnosti, „byla jsi skvělá.“

Usmála jsem se na ni a vydala jsem se kanceláře – vyřizovat maily, organizovat další jednání. Za nedlouho se na mé pohovce zhmotnili culící se Fred a George.

„Po *tomhle* výkonu vám tu práci rozhodně nechají,“ zubil se Fred.

„Už máme recept na lechtavá lízátká a prdivé pralinky. Nechcete je tu prodávat?“

„Zvážím to,“ ušklíbla jsem se.

Nechtělo se mi hned jet domů, zaparkovala jsem proto u galerie, která byla kousek od promenády. Můj temný lázeňský svět. Karlovarská kolonáda připomínala deštivý viktoriánský Londýn. Procházela jsem se pod černým nebem a nechala myšlenky volně plynout a jen tak jsem sledovala lidi kolem.

Až zemřou, pravděpodobně po sobě nezanechají nic, pro co by byli výjimeční. A přesto jsou výjimeční právě proto, že po honosném odkazu netouží.

Když jsou ale výjimeční všichni, není vlastně výjimečný nikdo.

Sledovala jsem ty rozzářené tváře, smích a soudržnost lidí kolem. Došlo mi, že jsem možná doopravdy *sama*. Nepatřím do světů mé fantazie a nedokážu být ani *skutečná*.

Kam tedy patřím?

Možná bych to, co jsem udělala na dnešním jednání mohla někdy zopakovat? Pokusit

se oba ty světy nakrátko spojit.

„Děšť má zajímavou schopnost,“ přikročil ke mně ze stínů Sirius v tmavém kabátu a s vlhkem pokroucenými vlasy.

„Jako by z nás smýval bolest. Stejně, jako...“

„Dobří psychiatři?“ ušklíbla jsem se s pohledem upřeným na obsazený restaurační stůl. Byli u něj hořáky, aby hosté nemrzli.

„Dobří přátelé,“ objal mě kolem ramen. „Pojď domů, Carol. Je zima.“

Zavrtěla jsem hlavou, na jinou odpověď jsem měla příliš sevřené hrdlo. Chtěla jsem se ještě podívat na jedno místečko. Jedno ze *svých*. Sirius pochopil, bylo na něm však vidět, jak se mu přičí mě opustit. Věděl ale, že chci být sama.

„No... tak já půjdu uklidnit ten odboj doma.“

Stejně tak, jak se předtím z mlhy vynořil, v ní nyní zmizel.

Procházela jsem úzké uličky. Z každého rohu na mě vykukoval buď salon krásy, nebo prodejna suvenýrů. Podzimní listí bylo nametené do mnoha koutů.

Došla jsem až k lanovce na rozhlednu Diana a stoupla si za dva mladíky do fronty. Moc lidí v tomhle počasí na rozhledny nechodí. Jenom několik bláznů.

Výhodou bylo, že jsem si mohla jezdit zdarma kolikrát denně jsem chtěla. Každý mě tu znal. Další výhodou byl človíček, který seděl v pokladně lanovky.

Zamávala jsem na svého známého – starouše Maksima. Pro všechny to ale byl Max. Starý kulatý pán s měděnými vlasy. Do Varů utekl před ruskou bídou před víc než dvaceti lety. Nikdy se ale nezbavil akcentu, měl ho ale velmi melodický. Akcent k němu patřil, čirá čeština by k němu nepasovala.

Také uvízl mezi dvěma světy, Ruskem a Českem. Oženil se tu a teď má spoustu dětí a ještě víc vnoučat. Nevím, jak to dělal, ale byl pořád šťastný – a nikdy to nebyla přetvářka. Vždycky mi zpříjemnilo den vidět jeho laskavou, kulatoučkou tvář. Byl ten typ člověka, který vás skutečně *vidí*. Jako by každý den vstával jenom proto, aby vás potkal a vyměnil si s vámi tolik milých slov, kolik je jen možných do příjezdu lanovky.

Jinak tomu nebylo ani dnes. Probrali jsme jeho nový sestřih a chilli papričky rostoucí v jeho kuchyni. Prý mi brzy donese.

S Maxem jste si připadali tak nějak *živější*. Byl to obyčejný člověk, který ve vás vzbudil pocit, že bez vaší existence by snad ani slunce nemělo důvod vstát. To byla zřejmě jeho výjimečnost – neuměli jste si představit život bez něj. Jeho odkaz, myslím, nebude nikdy fyzicky vidět. Všichni ho však „uvidí“ v každém koutku Varů, až jednou tento svět

opustí. Všichni pocítíme, že tu něco chybí. Něco, co bylo výjimečné. Že tu chybí někdo, kdo byl prostě jen... *dobrý člověk*. Obdivovala jsem ho za to. I za to, že mu to stačí.

Lanovka přijela.

Max mi zamával a pak se opět schoval do své pokladní budky ke křížovkám.

Budu sem moct chodit i kdyby mě v práci vyhodili?

Vzpomněla jsem si na tu chvíli v hotelu, kdy se mé okolí... změnilo.

Nastoupila jsem.

Skřípající vozík stoupal z hlubin podzemí Ereboru a divoce se houpal. Kolem vše dunělo, praskalo a kvílelo. Trpaslíci viseli zavěšení na laněch nebo se krčili a mačkali v malých dutinách skal. Dívala jsem se kolem a sledovala, jak urputně těžší blyštivé kameny a zpracovávají zlato. Někteří ho odlévali do forem, jiní do něj tloukly palicemi.

Houpající se vozík zastavil na vrcholu. Vystoupila jsem z něj tak elegantně, jak to jen šlo. Thorin se usmál a odvedl mě do Zlaté síně.

„Myslím, že je to dobrý obchod. Starosta Jezerního města, ať je to jakýkoliv žok, ti bude zavázán. Léta se snažil s Karashim a Umbarý obchodovat,“ promluvil Thorin.

„Ano, ale můžeme jim věřit?“ zamračila jsem se, „Karashi je přeji jen pirát.“

„Kdyby náhodou zapomněl, připomenu mu jeho část dohody,“ pousmál se Thorin.

Prošli jsme Zlatou síní a vyšli na nádvoří. Bylo vidět na celé království. Od přístavu, až po nejzazší kout Jezerního města. Erebor bylo krásné místo. Náhle mě však napadlo, co by se stalo s občany Jezerního města, kdyby dělali Umbarové potíže. Thorin by jim ale určitě nabídl ochranu, i když měli v minulosti sváry.

Opřela jsem se o masivní kamenné zábradlí a sledovala scénérii před sebou. Mračila jsem se na naši nejistou budoucnost.

„Karashimu nelze věřit a on nám také nevěří.“

„Dohodli jste se však.“

Přítakala jsem. „Jen proto, že se bojím mé moci a dračího hněvu. Nešlo o uzavření přátelství.“

„A kdo se ho nebojí? Šmaka jsi sice zkontrola, ale... no, pořád je to šupinatá potvora chrlící oheň,“ zakřenil se.

Loupla jsem po něm nesouhlasným pohledem. Ihned zvažněl.

„Co tedy navrhuješ?“

„Vyčkat. Až připlují jejich lodě, budeme je i jejich náklad sledovat. A poté i jejich zákazníky.“

„No... moc nevěřím ve zradu Umbarů. To oni mají co ztratit. Pokud by ale přece jen k něčemu došlo, starosta tě bude následovat.“

Podívala jsem se do jeho nebesky modrých očí. Zním ho tak dlouho, a přesto je pro mě tajemstvím, které zřejmě nikdy neprohlédnu.

„A co ty, kde bys byl ty?“

Přitiskl si pěst na hrud'. „Zde, po tvém boku.“

Odstrčila jsem se od zábradlí rozhledny a sešla po schodech dolů. Restaurace byla otevřená pro odvážlivce, kteří se i v tomhle počasí vydali na Dianu. Jejimi okny jsem zahlédla hosty. Měli kouřící hrnky v rukách s něčím očividně lahodným.

Rozhledna byla schovaná na malebném místě uprostřed lesů. Turistická stezka vedla buď k různým zapadlým pomníkům, nebo k Jelenímu skoku, kam jsem se dnes chystala já. Procházela jsem se prázdným lesem, ale připadala jsem si... sledovaná. Nenápadně jsem se rozhlédla po okolí. Nikde nikdo. Dala jsem se opět do kroku. Míjela jsem mohutný strom, největší výškou i šířkou. V jiném světě by byl Entem, Pastýřem stromů. Kdysi prý i v našem světě stromy *žily*. Když jsem ho míjela, mírně jsem sklonila hlavu, i když to ve svém dlouhém spánku nemohl vědět. Nepatrná poklona. Ještě žijí lidé, kteří ctí zákony dávných dob.

Došla jsem až ke stupínku Jeleního skoku, odkud jsem si prohlédla Grandhotel Pupp. Ihned jsem si vzpomněla na Armaniho, na jeho motivační kecy o jednotě a zabijácké konkurenci. Jsou to ale taky jen lidi, jako my. Taky se jen snaží přežít tuhle šachovou partii, na které jsme všichni pouhými pěšáky.

Taky jim cpou do hlav podobné nesmysly?

Město pode mnou bylo zahalené do mléčné mlhy. Dostala jsem chuť na něco lahodného a horkého. Vydala jsem se zpáteční lesní cestou a zamířila k restauraci. Ta na mě vykukovala s každým krokem víc a víc. Zářila tolika různými světýlky, byly jako bludičky vábící poutníky na jejich cestách. Když jsem přišla blíž, uslyšela jsem burácivý smích hostů. Došla jsem k velkým dřevěným lakovaným dveřím.

Vzala jsme za kliku, otevřela a vešla dovnitř.

Za dveřmi, po pravé straně, byl velký železný věšák. Pověsila jsem si na něj kabát. Meč jsem si však nechala připevněný na zádech. Stejně, jako bandalír s noži. Zbraně nikdy neodkládám. Z taktických důvodů jsem si ponechala na hlavě i kápi černé vesty.

Hned se ke mně vrhla malá vlnadná žena držící v každé ruce tři velké korbely s pivem. Za

ní se mezi hosty proplétal drobný chlapec s tácem plným čerstvě upečených chlebů.

Mírně jsem nazdvihla hlavu, aby uviděla kousek mé tváře. Pokud bych to neudělala, mohla by ke mně krčmářka přitáhnout nežádoucí pozornost. To jsem si nemohla dovolit, jelikož jsem tu chtěla tajně pozorovat a čmuchtat po informacích.

Krčmářka mě ihned poznala, ale odpustila si běžnou poklonu. Asi jí bylo jasné, proč jsem tu. Ostatně, málokdo přichází do krčem kvůli krmi.

„Posaďte se, kam je vám libo, ctěná paní. Hnedka si vás najdu. Dirmy, ty chleby dozadu, mrskni sebou!“

Na to, jak byla malá a... prostorově výraznější, byla neuvěřitelně mrštná. Bez sebemenšího problému se proplétala mezi rozdováděnými hosty a přeskakovala popadané židle, které převrhli nějací horalové.

Sedla jsem si co možná nejdál, zády ke zdi, k rohovému stolu. Ne proto, abych krčmářce protáhla nohy, ale abych měla pod drobnohledem veškeré dění. A, abych lépe skryla meč na mých zádech. Jeden mnohdy nemusí ani s nikým mluvit, aby se dozvěděl zajímavé a cenné informace, často nebezpečné informace. A právě takové já teď potřebuji.

Téměř ihned jsem zaměřila skupinku Karashiho pirátů. Nikoliv podle oslavného ryku, který šel od jejich stolu, jako spíš podle jejich pachu.

Krčmářka během chvilky dokázala obsloužit několik stolů, než byla u mého. Šarlatový odstín jí podbarvoval tváře a svíce na stolech to jen zdůrazňovaly.

„Čimpak vám posloužím, vzácná paní? Nabídnou na zahřátí zázvorový pivo, když je venku takový nečas? A na prázdný žaludek není nic lepšího než solený hovězí, co mám.“

„Dám si, děkuji a dala bych si ještě něco.“

Ukázala jsem jí, aby šla blíže, načež se naklonila nad stůl. Na chvíli jsem se lekla, že jí šněrovačka praskne a na stůl se vyvalí její obrovské vnady.

„Mohla byste mi dát, za odměnu, jistou informaci o támhletech?“ pokynula jsem hlavou směrem k Umbarům.

Krčmářka se nenápadně ohlédl a potom se otočila ke mně. Sáhla jsem do kapsy a vytáhla menší měšec.

„To bude asi hodně cenná informace,“ zpozorovala měšec s nemalým obsahem.

„Spíš dlouhodobější prácička, máte zájem?“

„Což voto, zájem by byl, ale nechci žádný potíže. Nic proti vám, ale všichni ví, kdo jste a... no, co umíte.“

„Ode mě vám nebezpečí nehrozí, chci jen informace. A kdo jiný by byl lepším uchem, samotného krále Thorina, nežli vy,“ pousmála jsem se. Nalákala jsem ji. Když přikývla

a nastavila ruku, vtiskla jsem jí do dlaně měšec. Vytáhla jednu minci a skousla jí v zubech. Ihned, jakmile se utvrdila o pravosti zlata se zářivě usmála.

„Sem jenom vaše. Co chcete vědět?“

„Všechno.“

„Budou tu dva dny spát. Jejich kapitán se ubytuje v nevěstinci, ale jestli vás bude zajímat i von, poptám se holek tam, ty vědej všechno.“

„Zjistěte mi vše o zboží, které sem má doplout i o jejich záměrech s ním. A aby měly vaše známé lepší motivaci...“

Do ruky jsem jí vtiskla další, tentokrát menší měšec se zlatáky.

„Postarejte se, aby ji dostaly,“ zdůraznila jsem hlubším hlasem.

„Spolehněte se a nebojte, co nezjistím já, budou vědět holky.“

„Zítřka se tu staví muž, kterému informace sdělíte.“

„Váš známý? Nebo taky nějak...“

„Moc se vyptáváte.“

„Vodpusťte mi, víte sama, že jeden musí být ve střehu.“

Stroze jsem kývla.

„Jak toho pána poznám?“

„Poznáte ho ihned, věřte mi.“

Krčmářka se vydala pro mé jídlo a zázvorové pivo. Bylo na ní vidět, že její sokolí zrak se upnul na pirátskou bandu, která pod vlivem alkoholu a bujaré zábavy zanechává v krčmě mnohem víc, než původně zamýšlela.

Vyšla jsem z restaurace a vydala se k lanovce. Horký zázvorový nápoj mi rozpálil tváře. Bylo mi příjemné teplo. Na těle i hluboko v mém temném nitru. Na krátko jsem zapomněla na celou tu situaci v hotelu.

Počkala jsem na zpáteční lanovku a nechala se svézt dolů. Prohodila jsem s Maxem ještě pár slov, než jsem vykročila uličkami ke galerii a k mému autu.

Doma na mě překvapivě nečekal žádný výsledek, ani nepřátelský pakt. Thorin hlasitě hecoval Freda a George v pití nějaké trpasličí kořalky a Sirius spokojeně odpočíval s knihou v křesle. Vydala jsem se převléknout do ložnice. Thorin se vymrštil a šel za mnou, dveře jsem mu však těsně před nosem zabouchla.

„Opravdu? Mohl bych ti pomoci. Jsem velmi... zručný,“ v hlase mu pohrávala mužská domýšlivost způsobená pijáckou soutěží s dvojčaty, kteří už určitě poskytovali někde pod stolem.

„To se vsadím,“ zachechtala jsem se. „Vřelé díky, Thorine, ale zvládnou se sama obléknout.“

„Kdo pravil něco o oblékání?“

Obrátila jsem oči v sloup.

Nesla jsem nějaké dokumenty do účtárny. V těch tabulkách a rozpočtech, aby se čert vyznal. Procházela jsem kolem křídla s apartmány, když jsem zaslechla: „Protože jste negramotná káča!“

Zaposlouchala jsem se víc, a tudíž neodbočila k velkému schodišti. Naproti tomu jsem zahrula do dlouhé prosklené chodby a následovala ten šílený řev.

Ozvala se rána.

Přidala jsem do kroku.

„Ale, vždyť jste psal...“

„Napsal jsem to tak, aby to pochopila i opice!“

Našla jsem apartmá, ze kterého šel onen hluk a vtrhla se dovnitř.

„Bezvadný! Kam si teď mám...“

„Co se tu děje?!“ křikla jsem, abych překřičela ječícího hosta – jednoho z delegace, doprovázející Karashiho.

„Děje se to, že tahleta,“ ukázal na uklízečku, která v kleče sbírala čisticí prostředky ze země, „neumí číst.“

Podívala jsem se na uklízečku, ta si mlčky stírala slzy z tváře. Pomohla jsem jí vstát.

„Jste v pořádku? Co se stalo?“ zeptala jsem se jí a ignorovala vřeštěcího muže.

„Přišla jsem...“ štkala, „jako obvykle pánovi rozestlat. A on... křičel, že... změnil požadavky, ale... já o ničem nevím. V rozpisu mám...“

„Předevčírem jsem nahlašoval, že chci rozestlat o dvě hodiny dřív, až přijdu z masáže.“

Podívala jsem se na podlahu. Všude se válely lahve – Savo, Clin, Sanytol.

V hlavě mi začalo hučet a vztek mi proudil každou žílou v těle.

„Jste zde hostem! Budete se chovat s úctou!“ křikla jsem na člena pirátské sebranky.

„Tak nezaměstnávejte zbedněnou čeládku!“ zařval na mě. To už do mě opravdu vjel vztek.

„Kdo si myslíte, že jste? Ještě jednou...“

„Nemůžete mi nic udělat. Jsem pod ochranou obchodní dohody.“

Služebná vedle mě začala ještě víc plakat. „To je v pořádku, paní. Já to tu uklidím.“

„Ne,“ pronesla jsem ostře, „on si to uklidí sám. Protože, když ne,“ přistoupila jsem k němu tak blízko, jak to jen šlo. Páchl potem, alkoholem a sebestředností.

„Budou uklízet jeho. Přesněji jeho zbytky.“

„To je výhrůžka?“

„To je slib. Nechám Šmaka, aby vás sežehl na popel.“

Přitom posledním slově sebou trhl.

„Nuže? Budete se nyní ke služebným chovat s úctou?“

Zaváhal, ale poté neochotně přikývl.

„Než se vrátím,“ ukázala jsem na zem, kde se válelo ovoce vysypané z mísy a bílé haleny, „ať je ta podlaha čistá.“

Otočila jsem se a pobídla plačící služebnou, aby šla se mnou.

„Pro tohoto pána, již nebudete k dispozici.“

„Ano, paní.“

Vždycky jsem to tu nesnášela. Kancelář vysávající z člověka teplo jeho krve. Je to chladná strohá bedna přeplněná přísnou logikou bez emocí. Zkrátka dokonalé působiště zástupce ředitele hotelu – Armaniho, který je stejně tak nelidský a prázdný.

„Ťik... ťik... ťik...“

Zabodla jsem nevraživě pohled do kovových hodin, které se mi ze zdi přímo vysmívaly.

Proč si lidi vždycky dávají do kanceláří hodiny, co tikají tak nahlas?

Nad odpovědí jsem nemusela dlouho dumat – mají nám připomínat, kolik cenného času v téhle bedně uběhlo. Kolik nám ho proteklo mezi prsty, často při čekání.

S každým ťikem mi berou další čas.

„Ťik...“

A další.

„Ťik...“

A dal...

Do kanceláře vrazil Armani. Posadil se do svého pojízdného koženého trůnu a spěšně se vysmrkal. Což jindy není nic divného, lidi smrkají od nepaměti. Tady mi to ale přišlo nevhodné. Jako by ten letmý projev lidskosti nějak narušil sterilitu téhle kanceláře. Zřejmě si toho všiml, proto kapesník honem schoval do kapsy. Vzal do ruky propisku

a začal něco psát. Nedíval se na mě, mluvil na písmeňka, která škrábal do značkového diáře. Zuřil.

„Jste normální?“ zeptal se jakoby nic.

„No... ano?“ odpověděla jsem nenuceně.

Zdvihl oči od papíru a zabodl je do mě.

„Je to člen delegace, která sem přijela sepsat seznam zaměstnanců, určených k vyhazovu. Ptám se tedy znovu, jste *normální*?“

Hajzle, jeden! Kéž by na tom seznamu bylo tvoje jméno.

„Tak pardon, jen mi vadilo, že se uráží ti, bez kterých by tenhle hotel nestál.“

„A kdo mě a vedení urážel?“ pousmál se, bylo to však varování: *Pozor, kam šlapeš. Ten led, na kterém balancuješ může velmi snadno prasknout.*

Svůj postoj jsem zmírnila.

„Ve vši úctě, myslela jsem oddělení housekeepingu. Když si ten host potají změní požadavky, nemůže čekat, že to někdo telepaticky odtuší. Urážel ji, ale právě díky ní a jejím kolegům hosté spí v čistých postelích.“

Tehdy mi bohužel nedošlo, jaké to bude mít následky.

Vzpomněla jsem si na Krčmářku, ta by toho zmetka rychle usadila. Možná by ho polila korbelem piva... tedy poté, co by ho zaplatil. Jenže to já nemůžu, mě jde právě teď o posudek.

„Vás nenapadlo, že to mohl být test? Třeba ho zajímalo, jak se ta uklízečka postaví problému. Zda ho zvládne jako profesionál, nebo...“

„Ale...“

„Oni nejsou vaše starost. Pokud by měli pocit, že s nimi není dobře zacházeno, mohou se obrátit na vedoucí svého úseku.“

„Promiňte, ale zachází se s věcmi. S lidmi se jedná.“

Položil propisku, sepnul ruce a opřel se o stůl. Led právě prasknul a jen on rozhodne, jak hluboko padnu.

Kruci! To je ale generál. Toho museli na pískovišti milovat.

Jak jsem jen mohla udělat takový „skandál“? Projevit empatii k lidem.

Zařal čelist. Skousl, jako by mě měl mezi zuby. Jako by se mě snažil rozdrtit jen tím, že mi předvede, jak snadno by mohl.

„Ťik... ťik... ťik...“

Pochopila jsem, řekla jsem toho dost. Raději jsem už mlčela. Čekala jsem, že stiskne tlačítko na stole a oznámí sekretářce, aby mi připravila výpověď. Nebo, že mi radikálně

sníží plat. Nebo, že ze mě udělá jednu z uklízeček.

Armani byl nekonečně dlouho zticha a jen si mě prohlížel.

„Ťik... ťik... ťik...“

Znovu začal čelist.

Za jak dlouho si asi tak dokážu zabalit věci? Vyhodí i Báru? A tu uklízečku?

„Ťik... ťik... ťik...“

Budu si moct nechat alespoň firemní hrnek? Přinejmenším bych už měla do budoucna připravenou urnu.

„Ťik... ťik... ťik...“

Dal by mi k tomu hrnku i nějaké víčko, aby do mě někdo v pohřebním ústavu nenadrobil sušenky?

„Mnozí už o práci přišli, to víte,“ naklonil mírně hlavu ke straně.

Mlčky jsem přitakala.

„Málokdo... je ale tak schopný, i když velmi drzý.“

Rozpojil ruce a poposedl si blíž ke mně.

„Ťik... ťik... ťik...“

Ten hrnek mi možná přece je nechá.

„Kdybyste při jednání se spolujeditelem římské pobočky nedokázala nemožné, myla byste teď záchodky.“

Sklonil pohled a opět začal psát.

„Vás bohužel hotel potřebuje tam, kde jste.“

Chvilku jsem počkala, zda něco nedodá, ale když se slov ujímaly stále jen hodiny, opatrně jsem se zvedla a šla ke dveřím. Než jsem ale stačila vzít za kliku, ozvalo se za mými zády: „Zápal a odvaha jsou dobré vlastnosti, Karolínó. Dobře si ale zvolte, kdy je použijete.“

Vzala jsem za kliku.

„A hlavně... proti komu,“ dodal.

Otevřela jsem dveře. Během vteřiny mi došlo, že náš rozhovor nebyl tak úplně soukromý.

Zvědavci, jedni!

Poté, co jsem je málem sejmula dveřmi od kanceláře, jsem chtěla vědět, kolik toho slyšeli. Po cestě domů mi Thorin vysvětloval, že se dnes rozhodli dohlédnout na mě v práci. Čili,

byli přítomní celý den. Za oběma dveřmi, kde jsem dneska perlila.

„Má hrdinko!“ zařval Sirius, když jsem za sebou zabouchla dveře bytu. Až teď mi došlo, jak moc mi v té kanceláři hráblo. Odhodila jsem kabelu, která s tupým nárazem dopadla vedle botníku a sesunula jsem se po dveřích na zem. Vykasala se mi sukně, ale bylo mi to jedno.

„Ještě jí v tom podporuj!“ okřikl ho Remus. „Má platit nájem! A jestli nechce jít záclony, bude muset i něco nakoupit. Za peníze, o které dnes málem přišla. Musí se soustředit na skutečnost, ne se houpat na snových obláčkách a hrát si na Xenu. V jejích rukou je osud kolegů.“

„Na sny by mělo být vždy místo, Remusi.“

„V kolika letech je asi tak adekvátní zešilet? Mám ještě počkat? Rok? Dva? Budete mi do cvokhausu nosit pomeranče?“

Dívala jsem se spíš skrz ně. Pořád jsem nepochápala, jakým zázrakem jsem ještě zaměstnaná.

„Má odvalu i moudrost, sloučené ve správném poměru,“ vložil se do toho Thorin. „Kdyby si víc našinců dovedlo cenit jídlo a veselí a zpěv nad nahromaděné zlato, svět by byl radostnější.“

„Jenže ve vašem světě není zlato jediným platidlem. V jejím světě se nájem kozou a kožichy zaplatit nedá,“ zpražil ho Remus.

„Pomeranče jsou kyselé. Chci radši hrušky,“ pokračovala jsem si pro sebe.

„Leckdy nejde o cenu, nýbrž o hodnotu. Slova i činů,“ založil si Thorin ruce na hrudi.

„Přes riziko bránila slabší. To hrdinství je,“ osopil se na Remuse Sirius.

„A ona?“ ztišil se Remus, avšak vážnost v jeho hlase neustupovala. „Bránil by někdo ji?“

„Je to síla vlastního přesvědčení, co rozhodne o úspěchu, a ne počet následovníků. Tvá slova, Remusi?“ Siriusův hlas potemněl.

Remus otevřel ústa, zřejmě k námitce. Já však promluvila první.

„Potřebuju panáka.“ Ukončila jsem debatu.

Popadla jsem kabelu a odšourala se do ložnice převléknout. Za dveřmi jsem slyšela ještě nějaké dozvuky debaty, kterou ti tři odmítali nechat otevřenou.

Otevřela jsem skříň a...

„UÁÁÁÁÁ...“

Zavravorala jsem na podpatcích a zřítla se přímo na zadek.

„FREDE! GEORGI!!“ zaječela jsem na celý byt. Zakrývala jsem si uši, jak to jen šlo.

Téměř okamžitě se rozrazily dveře ložnice a v nich se zmítali smíchy oba šprýmaři.

„Pitomci! Který z vás tuhle blbost vymyslel?“

Přes jekot mandragory, vypadlé z květináče, mě ale stejně nebylo slyšet. Do pokoje se vřítíli všichni ostatní. Thorin hlouček rozrazil s vytaseným Orcristem připravený k boji. Sirius a Remus ho následovali s namířenými hůlkami.

Příšerný jekot drásal všem uši.

Sirius opustil svůj obranný postoj a vrhnul se k mandragoře. Cpal ji zpátky do květináče a zběsile na ní házel hlínu, rozsetou všude po zemi. Po chvíli byla mandragora v teple a její řev ustal.

Strhla jsem si z nohy lodičku a mrskla jí po Fredovi. Ten se však skrčil, takže bota narazila do futer. Zlomil se mi podpatek.

„Védle!“ poškleboval se Fred.

„Z tebe odrážec nebude, děvče,“ culili se dvojčata.

„Vy dva mě jednou zabijete,“ zhroutila jsem se na zem a položila se na záda.

„U Durina, co to bylo?“ rozčilil se Thorin.

Fred a George se přestali culit a zběleli jako stěna. Ihned, jak se k nim všichni přítomní otočili, zmizeli. Přemístili se dřív, než si je někdo stihl podat.

„Mandragora, ale malá, v podstatě neškodná,“ povzdychl si Remus.

„Ne, potřebuju dva panáky,“ zamručela jsem a zvedla se ze země. Vyhnala jsem všechny z pokoje, abych se mohla převléknout. Byla jsem však stále ve střehu.

Bůh ví, co tu ještě ty dvě přiblbla ukryly.

Jediný alkohol, který jsem doma měla, byl vaječný likér, proto jsem nízké procento alkoholu kompenzovala dvojnásobnou porcí. Nebo větší? Od doby, co mi přivezli pizzu jsem panáky přestala počítat.

Zajímavé, jak v člověku šunková pizza probudí filozofa. Asi hodinu jsme debatovali o tom, co nás čeká po smrti. Aslan tvrdil, že jeho země přivítá každého, kdo touží po klidu. Fred a George zase byli toho názoru, že nás na *druhé straně* čeká nekonečně velký obchod s žertovnými předměty a budeme se celou věčnost jen bavit. Thorin to viděl vážněji. Po smrti prý usedneme v honosné zlaté síni na stolec po bok našich otců. Pokaždé, když lidé vzhlédnou, uvidí nás v podobě hvězd.

„Snad si mí otcové nezapomenou trenky, aby...“ škytla jsem. „Aby lidi dole neviděli něco víc než hvězdy,“ zubila jsem se.

Chvíli jsem se opravdu dobře bavila, ale potom nastala další fáze mého

vaječňákového opojení – vážněji. Pořádně jsem se zahryzla do pizzy.

„A šo když je ko jako š pišou?“ Polka jsem málo rozžvýkané sousto a pokračovala, „Někdo vám jí předá v krabici a zdá se nekonečná. A tak jíte a jíte a...“ znovu jsem škytla. „A najdou zjistíte, že už jste si snědli i ten poslední kousek a krabice je prázdná,“ cítila jsem, jak mi toto zjištění svírá hrdlo. Nebo to byl vaječňák odmítající přátelství se šunkovou pizzou?

Vedle mě si Thorin hlasitě říhnul. „Pardon.“

„Tak se nesmíš cpát tak rychle,“ zažertoval Fred. Dvojčata byli však jediní, kdo se tomu ušklíbl.

Položila jsem se na zem na bok a dívala se na Thorina.

„Jak mám poznat, že mi dochází *moje* pizza? Ani nevím jaký kousek právě žvýkám.“

Thorin si poposedl a pohladil mě po tváři.

„Zítřek leží v neznámu, maličká ale často přináší naději.“

Jak jsem se dostala do postele vážně nevím. Thorina zřejmě nebavilo sledovat mé nohy hozené v prázdné krabici od pizzy a mou hlavu visící z gauče. Pravděpodobně mi nějak pomohl do postele. Ale jsem v ní, to je jediné podstatné.

Zavrtala jsem se do peřin a zavřela oči. Dnešek byl tak daleko, jako zítřek. Jako mé problémy.

„Co ti Krčmářka řekla?“

Thorin si hodil jednu nohu přes druhou a zadíval se z nádvoří tím svým úšklebkem. Seděli jsme na kamenném stolci a přežvykovali sušené hovězí maso, zatímco se slunce pomalu přikrývalo obzorem.

„No, říkala, že by mi děvčata ze Žluté růže udělala dobrou cenu, kdybych někdy chtěl... společnost.“

„Rozkošné. A o Karashim a Umbarech?“

„Do Jezerního přístavu za deset dní připlují dvě lodě. Amulety, látky, ozdoby, kožichy. Žádná nekalost.“

„Kam by také měly připlout jinam, že?“ zamumlala jsem si mezi žvyky pro sebe. Thorin se však ke mně otočil a jeho samolibý úšklebek nahradila přísná maska.

„Mohly by se přidat k té, která za čtyři dny zakotví v Maldornu.“

Strnula jsem a polkla řádně nerozkousaný kus masa.

Thorin nepřestával, děsivá slova se mu dál drala z úst.

„Umbarští korzáři se, Durin ví od koho, doslechli, že by se nás Maldornský král Húr,

v případě zrady nezastal, ale zavřel by se ve svém hradu. Využijí jejich přístav k propašování zakázaných a temných předmětů.“

„Nezastal? Proč?“

„Ze zbabělosti.“

„Musíme varovat Radu,“ vymrštila jsem se do vzduchu, ale Thorin mě popadl za zápěstí a stáhl zpět na místo.

„Zadrž, to není to nejlepší. Na palubě té lodi je starostův bratr Rhár. Dobrovolně.“

„Proč by se přidával ke korzárům? Vládne přece vlastní zemi...“

„Která není tak velká, jako Jezerní město. Není tajemstvím, že léta baží po moci svého bratra. Nyní má možnost ho sesadit. Poté by uzavřel pakt s Húrem. Stali by se s Maldornem spojenci a jak znám Rhárovu povahu, při první příležitosti by zaútočil na kohokoliv, kdo by se jim mihl před branami, aby umocnil své nové postavení.“

„Kdo o tom ještě ví?“

„Jen ty. Kdybych to řekl nejdřív Radě, starosta by utekl. Je to krysa.“

Zamračila jsem se, něco tu nesedí.

„Utekl? Před lodí, jejíž posádku bychom hravě zvládli?“

Podíval se na kus chleba ve své ruce. Odložil ho stranou, postavil se a opřel se o zábradlí. Udělala jsem totéž. Byl odsud vidět klidný Jezerní přístav.

Vytáhl z kapsy kus kůže a rozprostřel ho na kámen. Byla na něm tvář, nápadně podobná starostovi.

„Starostův bratr je na ní kapitánem,“ podíval se na mě a s naléhavostí v hlase pravil, „a ta loď nepluje sama.“

Chtějí starostu zabít!

„Válka je důvod k útěku.“

Sevřela jsem ledový kámen silněji.

„Jde tak o deset korzářských lodí. Při druhém útoku jich dalších sedm obsadí Jezerní město.“

Pustila jsem zábradlí a rázně zamířila ke schodišti. „Musíme připravit vojsko.“

„Pojedu do Morie. Radě to řekneš ty. Jen tebe poslechnou.“

Thorin vyjel své přátele požádat o vojsko, jež by nám pomohlo. Já se vypravila za Radou. Proběhla jsem branou a na koni tryskem přejela do Jezerního města. Vjela jsem přímo na radnici a zastavila těsně před starostou a pár dalšími.

„Umbarové zaútočí na město! Musíte...“

„Jak se opovažujete sem takhle vrazit!“ zařval starosta a „vymrštil“ své sádelnaté tělo

z křesla. Můj funicí kůň popošel k němu, načež starosta přistál znovu v křesle.

„Jedou vás zabít!“ křikla jsem, stále sedící v koňském sedle.

„Nesmysl!“ houkl starosta.

Napřáhla jsem ruku. Mezi starostou a mnou se objevil hustý bílý kouř.

Když nechtějí poslouchat, ukážu jim to.

Tváře lidí. Jejich těla. Jejich krev.

„Tohle se stane, pokud nezačnete ihned jednat. Jste starosta, chovejte se tak!“

Starosta chvíli mlčel a pak začal něco zmateně koktat.

„Připravte vojáky! Ženy, děti a starci pojedou do Ereboru!“ zakřičela jsem a vyjela z radnice tryskem zpět do hory. Thorin nechal před odjezdem vše přichystat.

Za soumraku následujícího dne dorazili Thorinovi přátelé – trpaslíci z Morie. Pomáhali evakuovat Jezerní město, jak jen mohli. To nejdůležitější však zůstávalo na mé jednotce. Obsadila hradby, připravila pasti. Svou magií jsem obehnala město štítem tak silným, aby odolal lidskému živlu i troše magie. Nevím však, zda to bude stačit. Temné magii Umbarských korzárů jsem dosud nečelila. Jen bohové vědí, co za zlo si přivážejí s sebou. Nejmocnější zbraní, kterou teď mohu mít, je odvaha. Zbraň, kterou musím dát i ostatním.

„Zabezpečte brány! Lučištníci budou stát ve dvou liniích na severní a západní hradbě! Východní pásmo bude bránit vojsko z Morie! Odvahu, vojáci!“ vydávali jsme s Thorinem rozkazy do všech stran. Čím více jich však bylo, tím více jsme byli neklidní.

Thorin vydal rozkaz, aby jeden zkušený oddíl cvičil ty, kteří nikdy meč nadrželi. Bylo to však marné. Co zmohou tihle lidé proti temnotě, která k nám pluje z černých vod Umbaru?

„Dva dny a my stále nejsme připravení ani na lidský útok. Nevím, jak zvládneme to, co sem pluje,“ pravil ustaraně Thorin se založenýma rukama na hrudi. Zamračil se a shlédl dolů z hradeb na cvičiště. Pozoroval mladíka ohánějícího se mečem, který mu však stále vypadával z ruky.

„Musíme doufat, že vojsko zvládneme,“ řekla jsem.

Odvrátil se od chlapce a zadíval se na planinu před královstvím, kam jsem hleděla i já. Oběma se nám před oči vkrádal děsivý obraz, který se za dva dny stane skutečným. Řinčící kov, praskající štíty a půda prosáklá krví. Jejich i naší.

Na hradby se v tu chvíli přiřítíl voják, udýchaný a celý rudý.

„Běsi... jdou sem... Karashi... má... běsy!“

Thorin i já jsme ztuhli.

Za vojákem vyběhl na hradby další. „Má pravdu,“ pronesl stejně vyděšeně, avšak méně udýchaně. Thorin se s ním, a se mnou v patách, ihned rozběhl k bráně.

„Běsi?! Jak to? Mluv!“

„Viděli je na pobřeží Zarathaan. Tak den cesty odsud. Podle zvědů je jich pět.“

Na vojáka někdo zahalekal rozkaz a on se po rychlé úkloně rozběhl na jiné stanoviště.

Já a Thorin jsme zůstali stát před bránou.

„Pět?“ zhrozila jsem se. Popadla jsem Thorina za paži a odtáhla ho dál od nežádoucích posluchačů.

„Ty neporazíme!“

Zatínal čelist a kmital očima po vojácích, kteří kolem nás pobíhali a připravovali město – a sebe – na blížící se bitvu.

Bylo na něm vidět, jak zápasí se svými myšlenkami. Věděl, co se blíží a věděl, že to nelze porazit.

Běsi, démoni z dávných věků, temná, odporná stvoření z hlubin země. Mnohem starší, než má magie.

Vím, co musím – povolat Šmaka a na jeho hřbetě se vydat ty zrůdné bestie zničit dřív, než se dostanou sem. Pokud překročí hranice království, bude to konec. Zaklonila jsem hlavu, otočila dlaně vzhůru a napojila se na dračí oheň, jenž mi koloval v žilách. Thorin to vždy nerad viděl. Prý ho děsilo, jak mi při povolávání draka duhovky plály rudozlatým ohněm a zornice se smrskly do dračích šterbin. Tentokrát se však neodvrátil.

Proudy větrů se změnilly. Drak Šmak přilétal.

Napřáhla jsem ruku před sebe, proti bráně, která se mi podrobila a bez odporu se rozevřela. Vyšla jsem ven. Thorin mě následoval.

„Měl bys tu zůstat, jsi jejich naděje, pokud selžu.“

„Pokud selžeš ty, nedokáže to nikdo.“

Mraky se rozestoupily a z nich se vynořil mohutný tvor. Jeho křídla zakryla slunce a způsobila vichr, který odvanul vlajky ze stožárů. Vojáci si dodávali odvahy, bylo však vidět, jak je obrovský drak děsí. Dopadl na zem. Půda se hrozivě otřásla, snad i hory samotné se zachvěly.

„Zůstaň tu a braň město a... přežij. Prosím.“ Žádala jsem ho i tím, jak jsem mu stiskla dlaň.

Podíval se na draka. V Thorinovi nikdy nic nevzbudilo strach. Nikdy, jen Šmak a mé pouto s ním. Ohlédl se zpět na město a poté na mě. Přitiskl si pěst na hrud'.

„Vrat' se mi.“

Vydala jsem se ke Šmakovi – obrovskému rudohnědému stvoření, proti kterému jsem byla stejně velká, jako jeden jeho zub.

Napojila jsem se na energetické toky přírody kolem mě. Z mých prstů se do země zapustily zlatavé nitky, které zmizely v půdě. Oslovila jsem vítr a požádalo ho o pomoc dostat mě do sedla. Vznesla jsem se vysoko nad zem a přistála v černém koženém sedle. Vsunula jsem nohy do přesek a usadila se.

Thorin se vrátil zpět za hradby a hleděl na mě ze severního výčnělku.

Napřáhla jsem ruce a ze země se začal zdvíhat další průhledný, leč perleťový stín, který stoupal výš a výš, dokud se na vrcholu nespojil. Zabalil Erebor do dalšího ochranného štítu. Ovšem jak silný a ochranný skutečně je se ukáže, až bitva vypukne.

Kolem zápěstí jsem si omotala kožené pásy upevněné k sedlu. V dlaních jsem sevřela otěže, které byly mnohem objemnější a pevnější, nežli je tomu u koní.

„U pobřeží Zarathaan máme práci. Hodně práce.“

Zpevnila jsem se, abych ze sedla nevytáhla a předklonila jsem se. Jako bychom s drakem splynuly v jedno. Mohutná šupinatá křídla, která připomínala nekonečně dlouhé a silné větve stromu, se zdvihly do vzduchu. Šmak se dal do pohybu. S hlasitým dupotem, při kterém se země otřásala, zrychlil. Roztáhl křídla do plné šíře a prudce s nimi mávl.

Kdybych v sedle nebyla přikrčená, s tváří až na dračí kůži, zřítela bych se dolů. Seděla jsem pevně a stoupala na dračím hřbetu vysoko nad mraky. Vstříc tomu nejhoršímu a nejodpornějšímu, co kdy vzešlo z temných hlubin země.

Běsům.

Když jsem se po víkendu ráno objevila na recepci, všichni si mě prohlíželi. V pohledech měli slova, která nemohou vyřknout nahlas. Nebyla však u všech stejná. Někdo ztuhl pohrdal mou nevděčností, že tu vůbec můžu pracovat. Asi čtyři lidé se na mě naopak usmívali, jako by mi chtěl poděkovat i za něco, co jsem neudělala. Jiným jsem byla zase k smíchu. Když jsem potkala skupinku žen z housekeepingu, úseku B, neřekla žádná z nich ani slovo. Možná měl Remus pravdu. Nemůžeme se spoléhat na odvahu druhých a že ji projeví na oplátku za tu naši alespoň slovem „děkuji“.

Mlčky jsem prošla do své kanceláře. Po cestě jsem mýjela Armaniho, který zkroutil tvář do samolibého šklebu. Určitě se tetelí radostí, krysa jedna.

Jediný, kdo – ač bych to od ní nečekala – projevil kuráž, byla Bára. Vtáhla mě do kanceláře a začala pištivě jásat. Culila se, jako by jí ten úsměv někdo nastřelil.

„Neměla bys tak juchat,“ ztišila jsem dramaticky hlas a naklonila se k ní, i když byly zavřené dveře.

„Jsem teď vyvrhel. Paktovat se se mnou znamená problémy.“

Mávla rukou a utíkala pro kávu, kterou mi položila na stůl.

„Já vyvrhely miluju. Jsou lepší než ti, co lezou šéfův do zadku tak hluboko, že ani nepoznáš, kde jeden končí a druhý začíná.“

Abych se nezačala smát, kousla jsem se zevnitř do tváře. Fungovalo. Trochu.

K smíchu to ale nebylo. Karashi, se svou bandou expertů z marketingu, sestaví žebříček „nevyhovujících“, čili propuštěných. Na to být vyvrhelem tedy nebyla moc dobrá doba.

Bára na svých titěrných nožkách odcupitala do své kanceláře a zavřela za sebou. Po cestě si vesele broukala.

Usadila jsem se za stůl a napila se kávy.

„Ze kterého rodu trpaslíků pochází?“

„Ze žádného, z nějakého. Nevím,“ odpověděla jsem Thorinovi. Ten se usadil na gauč naproti mému stolu, přímo pod obraz Londýna.

„Myslela jsem, že to, co jsem udělala, ocení víc lidí. Ale jako by měl celý hotel za to, že jsem ho zradila,“ postěžovala jsem si a zasunula se hlouběji do křesla.

„Nežádala jsem o děkovný projev, šerpu a girlandy. Nějaký dík jsem od těch uklízeček ale přece jen čekala.“

„Až čas jim ukáže skutečnou moc slov,“ pousmál se a přehodil si paži přes opěradlo.

Podívala jsem se z okna. Neviděla jsem nic jiného, než co vídám každý den – kruh krácejících ovcí.

U snídaně jsem ještě měla dobrý pocit, že jsem udělala něco hodnotného. Něco důležitého. Řekla jsem *NE*. Teď mám ale pocit, že měl Remus pravdu. Co by se změnilo, kdybych nic neřekla? Tedy kromě toho, že by se neodehrála hádka s Armanim. Myslím ale... *změnilo by se něco?*

„Remus mi vyčítal, že nemám dost velký strach z vyhazovu. Že nemám strach z věcí, kterých bych se měla bát. Skutečných věcí.“

„A čeho se bojíš, maličká?“ naklonil mírně hlavu ke straně, jeden z copánku mu spadl z ramene na hrud'. Sledovala jsem kovový kroužek, jak mu s každým pohybem poskakuje na košili.

„Bojím se strachu a klece. Zůstat za mřížemi, dokud je zvyk a stáří nepřijmou a možnost vykonat velké činy nebude nenávratně pryč a neztratím i touhu po nich.“

„Nestrkej do ničeho nos a nic tě přes něj neprašť,“ usmál se.

„Jo, ale, jako by mě *bavilo* pořád přes ten můj frňák dostávat,“ pousmála jsem se.

„Neznám hrdinu bez pomláceného nosu.“

Jeho slova mě hřála u srdce. Vždy věděl, co má kdy říct, ovládal řečnické umění a diplomacii krále.

Rozhlédla jsem se po kanceláři. Čím víc si nalhávám, jak je tohle místo jiné, dochází mi, že je to stejná krabice, jako ta Armaniho. Na zdi jen visí jiný obraz a hodiny mají jinou barvu. A netikají tak nahlas. Nebo, ano? Že bych už přestala vnímat tikot *mých* hodin?

„Žiju v krabici,“ pohlédla jsem na něj. Cítila jsem, jak mě ta slova tíží. I na něm bylo vidět, jak bolestné tohle uvědomění je.

„Žiju ve snu. Ve vlastní snové krabici.“

„Jediný sen je silnější než tisíce skutečností.“

„Nejsem v žádném z vašich světů a nejsem ani v tom svém. Mám svou vlastní galaxii, se směsicí toho všeho.“

„Krabicová galaxie,“ vloudil se mu na rty mírný úsměv.

„Jo,“ usmála jsem se. „Krabicová galaxie. Moje galaxie.“

Možná ta bedna, ve které jsem zavřená není vězení. Možná je to útočiště před světem venku.

„Patrně nebloudím v kruhu, ale ve čtverci. To je přece lepší varianta.“

Čtverec má záchranné rohy.

Thorin vstal z gauče. Urovnal si pás a přešel ke mně. Políbil mě na spánek.

„Ne každý, kdo bloudí, je ztracen.“

Otočil se a cestou ke dveřím se rozplynul.

Ještě chvíli jsem přemítala nad slovy, která tu padla. Skloubila jsem to s vyplňováním formulářů a plánováním zasedání. Příští týden nás čeká konference s rakouským ministrem kultury, takže musím vše připravit, rozdělit úkoly a předat dokumenty vedoucím úseků.

Po několik hodin jsem nevyhlédla z okna. Že se stmívá jsem poznala podle stále zářivější obrazovky monitoru. Když jsem po té „chvilce“ práce zdvihla hlavu, hodiny hlásily 16:30. Zase jsem tu dýl. V létě mi to ani tak nevadí, ale teď na podzim chodí slunce spát příliš brzy.

Promnula jsem si oči – jako by to někdy pomohlo – a protáhla si ztuhlá záda. Ani třetí káva mi neprobudila tělo, jen trochu povzbudila mysl. Skopla jsem si z nohou

podpatky. Křeč mi vystřelovala od palce až po stehna. Přezula jsem se do tenisek, které mám pro tyhle případy zastrčené pod stolem.

Jestli mě potká někdo z vedení, tak to budou brát, jako definitivní provokaci.

Ať si trhnou!

Naházela jsem do kabely své věci a vypnula počítač. Hodila jsem na sebe bundu a do kapsy si dala mobil.

„Tak zítra, vyvrhele,“ zamávala mi Bára.

Zasalutovala jsem jí.

„Taktéž, vyvrhele.“

Příští zastávka: mé auto.

Svezla jsem se výtahem do haly. Po cestě mě několik lidí probodávalo pohledem a přísahala bych, že mi někdo i nastavil nohu.

Ať si trhnou!!

V jedné ruce kabelu, ve druhé lodičky. Na tváři úsměv od ucha k uchu, což muselo s těma zarudlýma počítačovými očima vypadat komicky.

„Krabicová galaxie,“ zamumlala jsem.

Nasedla jsem do auta a vyjela na hlavní silnici. Byla hrozná kolona, proto jsem odbočila a chtěla jet zkratkou. Bylo to ale jen o málo lepší.

„Kde se ty lidi pořád berou?“ zahudrovala jsem vztekle.

„Že jsem necestoval letaxem,“ zamručel Sirius po mé pravici.

„Že jsem ti nabízela odvoz.“

„Bzm... bzm...“ ozvalo se z mé kapsy.

„Co to...“ ošil se Sirius.

„Buďto mám infarkt, nebo mi někdo volá. Doufám, že to první.“

Neobratně jsem přijala hovor a dala ho na hlasitý odposlech.

„Haló?“

„Kde jsi teď? Můžeš... přijet do hotelu?“ ozval se podivně huhlavý, štkavý hlas.

„Báro? Co se stalo?“

„Oni... vyhodili mě. Teď mi to... ředitel řekl.“

„Cože?!“

„Pan Karashi... prý jsem nebyla dost dobrá a... Jdou sem ti experti a prý... Karolínó, já mám strach,“ rozplakala se.

„Vydrž, vracím se!“

Prudce jsem strhla volant a na nejbližším parkovišti se otočila. Dupla jsem na plyn. Přijela

jsem však do kolony, která se – dle výrazů řidičů – dlouho ani nehнула.

„Ale notak!“

Podívala jsem se na palubku: 16:50.

„Dělej! Dělej!! Dělej!!!“

Řidič z auta přede mnou vystoupil a vydal se mým směrem. V autě jsem se zamkla.

Postavil se vedle mých dveří a naznačil, ať stáhnou okénko.

Expelliarmus! Petrificus totalus! Mdloby na tebe!

Stáhla jsem okénko, trochu. Je večer, stojím v koloně a bůhví co za divnou figuru to se mnou chce mluvit.

„Vypněte to, je tam nehoda. My tu čekáme už hodinu. Prý je to ještě na dlouho, čekaj na techniku.“

„Do hajzlu!“ zamumlala jsem, když jsem okénko zase vytáhla a vypnula motor.

Jiná cesta není. Musím čekat. Posunula jsem se na sedadle níž. Představila jsem si plačící Báru. Sedí u svého stolu a balí si krabici s věcmi. Kolem ní je Karashi, ředitel a ti marketingoví experti. A já dřepím tady!

Do hajzlu!

Musím jí pomoci, ale jak?

Třeba si připravit, co těm kravatákům řeknu a hlavně jak. Musím si připravit plán boje. Hrdlo se mi sevřelo. Možná bych se tam mohla vtrhnout a začít na ně pálit jeden argument za druhým, proč nesmí Báru vyhodit.

Pevně jsem zavřela oči.

Díky maskovacímu kouzlu jsme se se Šmakem nepozorovaně dostali blízko k nim. Nalézt je nebylo složité. Stačilo, jak se říká, jít za nosem. Odporný pach temné magie čpěl několik mil za nimi. Byl to puch spáleného masa, hniloby a kouře.

Něco mi říkalo, že Běsi poznají až se k nim přiblížíme dost blízko. Možná nějakým způsobem „vycítí“ i oni nás. A možná už o nás vědí.

Sevřela jsem pevně otěže a naklonila se doleva, když se drak naklonil doprava. Neletěli jsme dlouho a pach zesílil. S každým dalším mávnutím křídel víc a víc, jak jsme se neodvratně blížili ke skupince pěti Běsů mířící skalnatými planinami k Jezernímu městu a k Ereboru.

Drak prolétl dolinou a vylétl výš, abychom prolétli kolem průsmyku. Plán byl prostý. Nevíme, jak s Běsy bojovat, natož, jak mocní jsou. Budeme tedy zkoušet vše, co ukáže jejich slabiny. Nejprve na ně zaútočí Šmak s plameny svrchu. Poté se pokusím napojit na

jejich krev a vykřiví je. A pokud nic nezabere, nechám vítr, aby mě snesl ze sedla dolů a tasím meč.

Když jsme prolétli průsmykem a zabočili kolem skalnatého výčnělku, ztuhla mi krev v žilách. Pode mnou pochodovala pětice Běsů ve Věčkovém uspořádání. Podle příšerného puchu, který se za nimi táhl a prozrazoval, že nejsou z tohoto světa, jsem věděla, že jejich vzezření bude taktéž ohavné. To, co jsem však spatřila pod sebou mi značnou dávku odvahy vzalo. A o další dávku jsem přišla, když jsem si uvědomila, že se s nimi utkám.

Opět jsem se podívala na palubku – 17:15. Experti už jsou určitě blíž Báře.

Děsivé, asi čtyř metrové stvůry, byly démonickou a nepřírozenou směsicí několika tvorů. Nejmenší částí jejich „těl“, byla velká pavoučí hlava, z níž trčely jelení rohy. Chlupaté tělo, spíše patřící obřímú vlkovi a... ocas, který se nad nimi tyčil ze zadní části. Objemný štíří ocas, jehož hladký krunýřovitý povrch vůbec neodpovídal chlupatému tělu, ze kterého rostl. Na jeho konci se kmital jedový osten.

Bála jsem se i vydechnout, abych k nim nezavaneula svůj pach. Vypadali však, že o mě a drakovi nevědí. Hrozivě pokračovali dál a dál.

Sevřela jsem otěže a telepaticky Šmakovi poručila klesat. O moment překvapení jsem však přišla, když se celá skupinka náhle otočila a začala vřestět. Příšerným ječivým tónem, jaký jsem doposud neslyšela.

Takže už o nás vědí.

Další ztrátu výhod si nemůžeme dovolit. Nařídila jsem Šmakovi, aby je všechny nemilosrdně zpražil. Z mohutné dračí tlamy se vyřinula záplava ničivého ohně, který Běsy pohltil. Šmak nepolevoval a vydal další, nekompromisní salvu. Země vzplála. Žádný tvor by tohle nepřežil. Žádný... až na Běsy, kteří se vynořili z kouře a plamenů. Kolem nich hořela zem, ale oni, jako by si toho nevšimli. Ohořelé chlupy a upražené kusy masa jim začaly během chvíle dorůstat zpět. Smrtící dračí oheň je tedy sprovodit ze světa nedokáže.

Opět se ozval hrozivý vřískot. Věděli, že na ně útočí něco velmi mocného, i když skrze mé maskovací kouzlo neprohlédli co.

Uvolnila jsem jednu ruku z otěží a o to víc zesílila stisk v té druhé. Napřáhla jsem ji před sebe a napojila se na jejich vřelé pulzující tepny. V mysli jsem je obmotala a trhla tak silně, jak jsem dokázala. Běsi se zapotáceli. Tohle je zranilo mnohem víc, ano. Ale

mělo je to zabít.

Udělal jsem to znovu. V uších mi hučelo a v hlavě mi bolestně tepalo. Nepolevila jsem však. Znovu jsem si v mysli omotala kolem zápěstí jejich krev a žíly a opět jsem prudce šklubla.

Zapotáceli se.

Ještě jednou!

Tlak uvnitř mé hlavy zesílil. Jako by mi pukala lebka. Má mysl se opět spojila s jejich krví. Pevně jsem chytila jejich krevní sílu a trhla jsem tak silně, jak jsem jen dovedla.

„Áááá!“

Jako by se mi lebka vážně rozpoltila a mozek si tlačil škvírami cestu ven. Řvala jsem spolu s Běsy, které tento útok zranil mnohem víc.

Stále však žili.

Drak nabral výšku, aby mi dal možnost se zorientovat. Napojování na něčí krev bylo pokaždé velmi riskantní a bolestivé. Nikdy jsem ho však nevyužila v takové míře, s takovou silou.

Na zápěstí mi dopadlo něco mokrého. Sklonila jsem zrak. Krev. Horní ret jsem měla mokrá, olízla jsem si ho a ucítila měděnou pachut'.

Běsi jako by náhle zdivočeli. Ve starých legendách jsem četla, že je posiluje krev a strach. Obojí jako bych jim teď sama nabízela. Nemohu to dál prodlužovat, musím je zničit.

Teď, nebo nikdy.

Šmak dostal povel prudce klesat. Vítr kolem mi prokázal službu a začal mě pomalu, pár metrů nad zemí, snášet na ohořelou pláň. Drak se mi snažil poskytnout víc času a znovu vypálil oslepující žhavou zář ze své tlamy.

Sáhla jsem po meči a pevně ho sevřela. Myšlenkou jsem rozedrala ochranný závoj, jenž nás halil.

Otcové nebes, stůjte při nás.

Běsi si mě ihned všimli a s dupotem svých chlupatých tlap zaútočili. Prudkým švihnutím ruky, jsem jich pár odrazila, zatímco po ostatních jsem sekla mečem.

Jednoho jsem zasáhla do přední pracky. Studovala jsem jeho zranění – rána se téměř ihned zacelila. Běsa to rozzuřilo a vrhnul se mi po paži. Cvaknutí zubů. Minul.

Jednou rukou jsem se znovu ohnala, zatímco druhou jsem odrážela další a další, kteří se proti mně s ohlušujícím vrískotem rozebíhali.

Povolala jsem síly země, načež se z doutnajících a hořících půdy prodralo na povrch několik

objemných kořenů. Chytily tři Běsy a snažily se je ukotvit k zemi. Ti se však ohnali a párem pohybů rozsápaly kořeny na shluk třísek.

Útočila jsem na jakoukoliv část jejich těl, abych je poranila. Jakkoliv. Žádná z ran však nezůstala dlouho nezacelená. Obklíčili mě. Obkreslila jsem paží kruh, který na zemi před nimi zmrzl a vystřelily z něj ostré kusy ledu.

Podle toho, jak jeden z Běsů zařval, bylo jasné, že je to poranilo mnohem víc než mé sekání mečem. Některé ledový bodec dokonce propíchnul.

Ohlédla jsem se, abych zjistila, která jejich část je zranitelná. V tu chvíli jsem však dopadla zády na tvrdou zem. Běs mi stoupl mohutnou chlupatou tlapou na hrud'. Skrz zaťaté zuby se mi prodrala směsice křiku a chrčení. Šmak nad námi se snesl na zem. Otřes země mi vyrazil z plic poslední kousek dechu.

„Mé zuby jsou meče. Mé drápy oštěpy! Má křídla jsou uragán!!“ zaburácel jeho hlas.

Pár Běsů se na draka ihned vrhlo. Já se dál dusila pod tíhou mohutné tlapou, drápy se mi zarývaly hluboko do masa. S každým dalším přitlačením víc a víc.

Chvíli jsem měla pocit, že je skrz a ryje špičkou ve spáleništi pode mnou. Šmak stále chrлил ohně. Využila jsem krátkého momentu Běsovi nepozornosti, kdy se ohlédl na draka a sáhla jsem po meči. Byl však moc daleko. Běs se otočil znovu ke mně. Z bandalíru jsem vytáhla jedinou dýku, kterou jsem neměla bolestně přišpendlenou k hrudi. Ostatní dýky byly ukryté pod Běsovou tlapou. Zaryla jsem mu ostří do tlapy tak hluboko, až se dýka zarazila o kost. Běs vrískavě zařval. Jeho stisk však povolil jen málo. Za jeho zády se vznesl do vzduchu škorpióní osten. Chystal se mě probodnout. Než s ním však švihl k mé hlavě, zdvihla jsem myslí balvan, který ležel opodál.

Běs se zapotácel, když ho kus skaliska udeřil do pavoučí hlavy. Nečekala jsem ani vteřinu a povolala i svůj meč. Ve stejnou chvíli však po mně Běs švihl jedovým bodcem.

Sekla jsem mečem a zasáhla ocas. Jedový bodec, s odkapávající tmavě zelenou tekutinou, dopadl kousek od mé hlavy.

Šmak vydal ohlušující ryk.

„Nastává temnota! Umbarové zaútočili!“ zařval Šmak.

Běs sebou začal divoce škubat a vrískat, po chvíli se však zkroutil do zmučeného klubla chlupů a zeleného slizu a... znehybněl.

Ocas! To je jejich slabina!

Ústa se mi plnila mou vlastní krví. Otřela jsem si je zápěstím a rychle zkontrolovala zranění své levé paže. Usoudila jsem, že mé zranění bolí víc, než jak bolestně vypadá.

„Leť za nimi! Chraň je!“

Běsi zaregistrovali smrt svého druha a vrhli se na mě. Jejich agresivita a brutalita útoku ještě mnohonásobně vzrostla. Mířila jsem na jejich ocasy, avšak dlouho se mi nedařilo je zasáhnout. Mrskali sebou do všech stran a trhavě útočili proti mně.

Nohy jsem náhle měla pomalejší, seký už ne tak přesné. Tepavá bolest v paži se mi rozlévala do celé hrudi a ústa se mi plnila krví a slinami.

„Let’!!“

Krev Běsům dodávala na síle. Bylo stále těžší a těžší s nimi bojovat. Umbarové ale zaútočili a já musela městu zvýšit šanci tím, že tyhle odporné zrůdy pošlu do hlubin pekla.

Během seků jsem další dva zasáhla. Jeden se však vyřítíl na má záda ve stejnou chvíli, kdy jsem odsekávala jedový bodec. Otočila jsem se, abych do něj zaryla dýku. Jeho bodec byl rychlejší. Ostrá bolest mi projela celým tělem. Sklonila jsem zrak a viděla jen část bodce. Špička zmizela v mém břiše. Běs ke mně natáhl pavoučí hlavu a otevřel tlamu. Kusadla se mu v ní přímo tetelila. Bodec z mého břicha brutálně vyškubl.

Padala jsem na zem. Okolí jako by bylo náhle užší než předtím.

„Neee!“ zaslechla jsem v dáli.

„Túúút! Túúút!“

Podívala jsem se na palubku – 18:00. *Krucinál!* Pak do zpětného zrcátka. Řidič za mnou vypadal, že zanedlouho zuřivostí vytrhne volant.

„Carol! Jedeme!“ křičel na mě Sirius ze sedadla spolujezdce.

„Proboha!“ vyděsila jsem se. Ihned jsem nastartovala a omluvně zablikala na řidiče za mnou. Toho to ale nijak nezklidnilo. Ani ty, které mě zběsile předjížděly.

Vyjela jsem a snažila se nějak zařadit do provozu, přijížděla jsem ale na chaotickou křižovatku. Všude byly majáky a sirény. Hasičská auta tryskou smývala ze silnice krev a zasypávala mokrou skvrnu po benzínu na vozovce. Policisté řídili dopravu ze všech možných stran, proto jsem jela pomaleji, abych se v tom chaosu zorientovala.

Ignorovala jsem toho šílence za sebou, který už nebušil do volantu, ale blikal na mě jako cvok.

„Zblázní se, blbe jeden,“ zanávala jsem mu, „já taky spěchám.“

Objela jsem policistu nalevo a vyhnula se hasiči napravo. Všude byl hrozný zmatek, a to zamřené přední sklo tomu dodávalo na nebezpečí. Zabočila jsem doleva. Všude pobíhali lidé, jeden mi málem spadnul pod kola. Musím zpomalit.

Všude byla panika. Něco mi ale říkalo, že ten dotyčný řidič je už na klidném místě. Někde, kde není bolest, kde není strach. Kde je mnohem lépe než v tomto světě.

Bylo by i mě lépe tam, kde je ted' on?

Blikal za mnou nepolevoval. Když jsme minuli policii začal dokonce i zběsile troubit.

„Túúút!!“

„Tak mě předjed' a nesar!“ zaječela jsem na zpětné zrcátko.

Byla tma.

Blbej podzim!

Sklo se mi mlžilo. Natáhla jsem se dopředu a vrškem dlaně jsem setřela vlhkost ze skla. Moc to nepomohlo. Jen tak tak jsem se vyhnula nějaké babce na přechodu.

„Túúúúút!!!“

„Beztak jí doma najdeš se sousedem, tak nevím, kam se ženeš!“

Na semaforu, který jsem míjela, padla oranžová a Blikal strhnul volant prudce doleva. Gumy mu na protest zapištěly. Zrychlil. Míjel mě a zběsile gestikuloval.

Začal mi znovu zvonit telefon, střelila jsem rychlým pohledem na display – Bára.

Než jsem se však stačila zorientovat, zařadil se přede mě. Tedy... měl to v plánu. Protijedoucí auto mu však přednost dát odmítlo.

A já už nestihla zabrzdit.

„Ustup od ní, stvůro!“

Podařilo se mi najít jedno světélko uprostřed tmy kolem. Následovala jsem ho. Když jsem pozvolna rozlepila víčka zahlédla jsem za hořícím křovím nějakou tmavou šmouhu. Hýbala se. Křičela.

Hučení v mé hlavě prořízl ostrý řev a pak vše znovu ztichlo.

„Slyšíš mě?“

Pootevřela jsem oči a uviděla černou skvrnu, která získávala na tvaru. Rýsovaly se ramena, hrud', pak hlava a...

„Thorine! Co tu... jak si...“

„Klid, nemluv. Ta tvá šupinatá potvora mě sem svezla,“ usmál se.

Nikdy jsem neviděla jeho úsměv raději.

„A víš co...“

Stiskla jsem mu ruku, „Běsi. Musíš...“

„Žádní už nejsou. Když jsem uviděl usekané ocase, vše mi došlo. Je po všem.“

Pootočila jsem hlavu. Záplava chlupatých těl a zeleného páchnoucího slizu.

„A co Jezer...“ odkašlala jsem si a vyplivla krev.

„Vyhráli jsme.“

„Co... bude... teď?“ šeptala jsem, každé slovo mi působilo hroznou bolest.

„Půjdeme domů.“

„Carol?! Řekni něco!“ křičel Sirius, poznala jsem ho ale jen po hlase.

Svět se divně rozpil. Všude to zvláště blikalo a zářilo. Vše bylo zahalené do šarlatového odstínu. Jako malé Vánoce.

V dálce jsem slyšela duté rány a křik. Nějaký oranžový flek se ke mně blížil a... něco huhlal.

Šarlatovou clonu jsem se snažila rozmrkat a trochu se mi to i podařilo. Přede mnou se hýbaly ústa. „Išíhe ně?“

Zamručela jsem.

„Išíte mě?“

„Ahhh...“

Šarlatová zmizela a nahradila ji tma, ale jen nakrátko. Po chvíli jsem opět uviděla světélko. Rozpínalo se a sílilo. Svět kolem získával na tvarech.

„Dobré jitro, maličká.“

Otevřela jsem oči a uviděla Thorina. Seděl vedle mé hlavy, opřený o kamenné čelo postele. Nebyla to má postel.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se přidušeně a pokusila se posadit. Celé tělo mě bolelo. Každý pohyb byl jako zvedat závaží.

„Usnula jsi. Jsme v Ereboru.“

V hlavě se mi začaly postupně skládat scény uplynulých minut. Nebo hodin? Či dní?
Ty auta. Bára. Ten blbec. Ta rána. Ta světla.

Podívala jsem se na své levé rameno... žádné zranění.

Když nejsem ve své fantazii, tak kde?

„To... Tohle je konec?“

„Představovala sis to snad jinak?“ pousmál se.

Posadila jsem se a rozhlédla se po pokoji. Byly to spíš komnaty. Všude byl krásně opracovaný kámen a kožichy. Místnost byla prozářena světlem z velikého kamenného krbu naproti posteli, ve které jsme byli. Záblesky teplého světla se mihotaly spolu se stíny a tančily spolu po zdech nekonečný tanec.

„Já... nevím. Možná.“

„Tady ale cesta nekončí. Smrt je jen další cesta, kterou musíme jít. Navíc, pokud bude tohle konec, nebude to tak zlé,“ pousmál se a pokoj se náhle víc prohrál.

„Možná ne, ale...“ poposedla jsem si „chtěla jsem se rozloučit. S Bárrou, s Maxem.“
Můj hlas zněl jinak, zraněně.

„Kdo říká sbohem, jakmile cesta ztemní, je nevěrný.“

„Nevěrný? Komu?“

„Tomu, čemu věří a sám sobě.“

Trochu se mi točila hlava, proto jsem si znovu lehla a nechala Thorina, aby mě hladil po vlasech.

„Nuže? Zůstaneš tu? Ve snu, či se vydáš zpět?“

Hlavou mi najednou začal běžet pás myšlenek. Bylo toho tolik, co jsem nestihla. Ale... měla jsem někdy vůbec možnost to uskutečnit?

Můžu to skončit. Můžu konečně prolomit hranici. Žít svůj sen. Konečně najdu cestu, o které mi Thorin kdysi říkal. Když najdu cestu sama k sobě, najdu cestu kamkoliv. Možná je tohle má cesta.

„Stačí si jen zvolit a toto bude tvá skutečnost,“ namotal si jeden pramínek mých vlasů na prst, než ho opět uvolnil.

„Jediný sen je silnější než tisíce skutečností,“ podívala jsem se mu do očí. Aniž bych věděla, co konkrétně jsem těmi slovy myslela, stiskla jsem mu dlaň.

„Nuže? Co volíš?“

Zhluboka jsem se nadechla.

„Svůj sen.“

Thorin se zářivě usmál a v očích se mu leskly mihotající plamínky z krbu.

„V tom případě bys měla ještě chvíli odpočívat. Zítra bude velká hostina k tvému uvítání. Stoly se budou prohýbat, sál bude burácet tancem a veselím. A tak to bude každý večer. Navždy.“

Cítila jsem, jak mi ta představa tahá koutky vzhůru, „To není tak zlé.“

„Ne. Ne, to není.“

Thorin mě přikryl, drsnou leč hřejivou bílou látkou, až po krk.

Jednou dlaní mi zakryl oči a zašeptal: „Uvidíme se zítra, maličká.“